COLECȚIA

POȚI FACE ȘI SINGUR

7

COȘURI DIN NUIELE

Un hobby dar și o afacere

Susie Vaughan

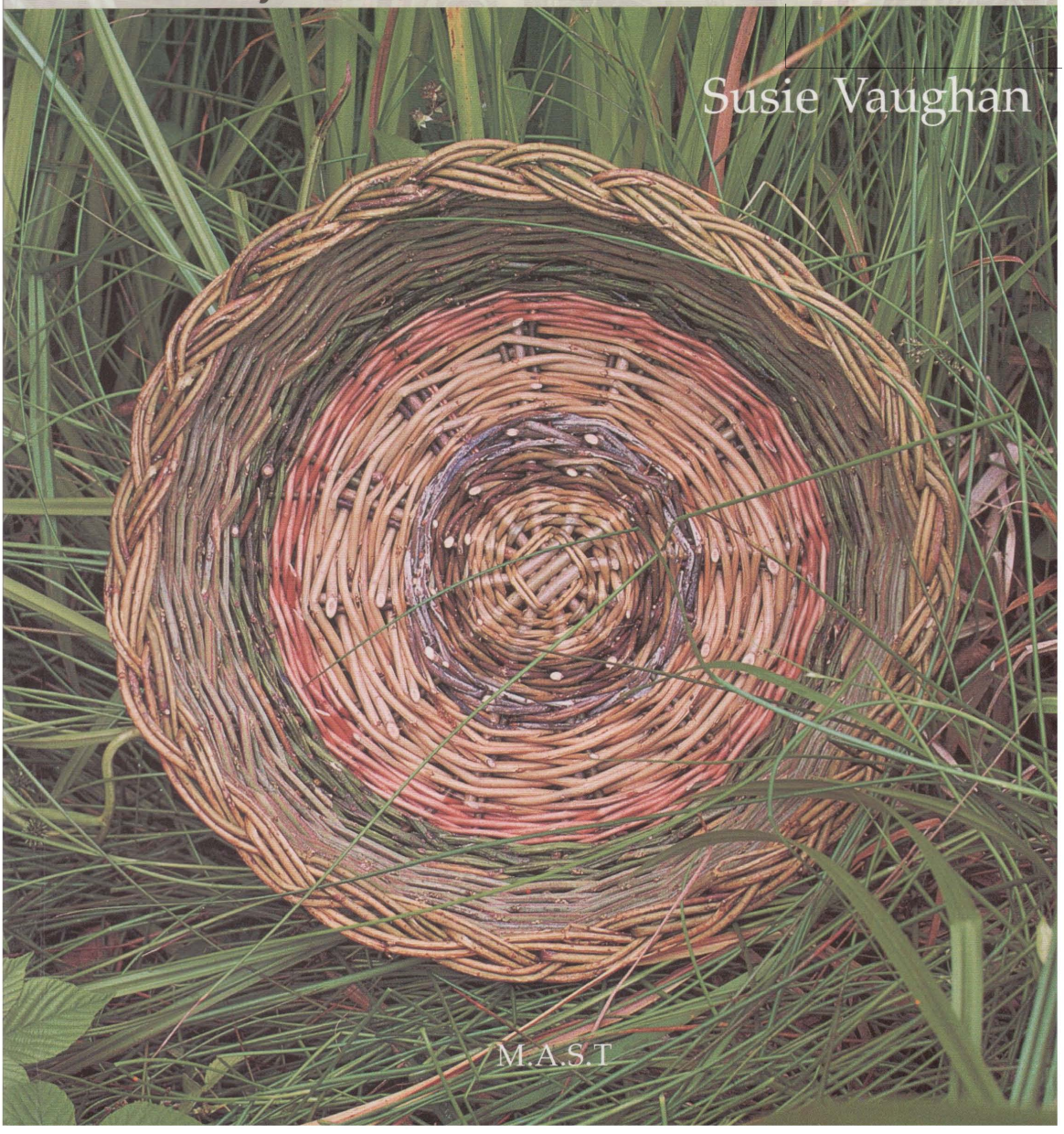

M.A.S.T

Susie Vaughan locuiește la țară, in Gwent, South Wales, cu soțul ei și trei copii. După ce a terminat școala, s-a calificat și a lucrat ca jurnalistă la South Wales Argus.

Ea a confectionat primul coș dintr-o salcie care se prăbușise lângă un pârâu din zonă, folosind instrucțiunile dintr-o revistă. Împletitul ei de coșuri a început ca un hobby, dar în curând ea a decis să se specializeze în coșuri de nuiele, fiind intrigată de gama naturală de culoare și textura care poate fi găsită nu numai la țară dar și în zonele urbane.

Susie a experimentat cu peste o duzină de tipuri diferite de lemn. A adunat majoritatea materialelor singură, din gardurile vii, pădurile și grădinile locale, dând o nouă viață ramurilor tăiate din copaci și arbuști, care altfel ar fi fost retezate de o mașină de tăiat și, pur și simplu, aruncate. Ea ține prelegeri si face demonstrații iar munca ei a fost expusă la National Eisteddfod of Wales și în multe galerii din regiune. Un prieten a remarcat odată că dacă lași unul din coșurile ei pe pamânt și îl uzi, probabil o să înceapă să crească - această carte cu siguranță va sădi primele semințe de entuziasm pentru un hobby folositor și fascinant.

COȘURI DIN NUIELE

Din mulțimea de culori ale naturii

Mă bucur să am această șansă de a mulțumi public familiei mele și prietenilor mei, care m-a ajutat la întocmirea acestei cărți. Fără sprijinul lor nu s-ar fi întâmplat niciodată... Așadar, mul mulțumiri pline de recunoștință mamei mele pentru decuparea articolului acela din revistă, l Sheila pentru atelierele acelea pline de inspirație de weekend-uri, lui Ken pentru că m-a introd în cunoașterea atâtor soiuri de salcie, lui Caroline și Frances pentru sprijinul lor de nădejde Lindei pentru că a așteptat cu răbdare ca lumina să fie exact potrivită pentru fotografiat în m multe locuri întuncoase din pădure. Trebuie, deasemenea, să mulțumesc în mod deoseb familiei îndelung suferinde, Mark, Simon, Laura și Tessa, care niciodată nu au protestat adevărat în legătură cu invazia crescândă de coșuri și „lucruri" peste tot prin casă și grădin deși a trebuit să împartă baia cu nuielele puse la înmuiat, șifonierul garnisit cu mâne preformate iar grădina de legume ocupată cu felurite tufe de arbuști.

COȘURI DIN NUIELE

Din mulțimea de culori ale naturii

Susie Vaughan

Traducere din limba engleză: Andreea Mereuță

M.A.S.T.
2008

Published in Great Britain 2006

Search Press Ltd
Wellwood, North Farm Road,
Tunbridge Wells, Kent TN2 3DR

First edition published 1994

Copyright © Search Press Ltd 1994

Photographs by Search Press Studios, with the exception of pages 10 to 37 which are by Linda Stephens.

Copyright © Editura M.A.S.T. 2008

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei cărţi, text, fotografii sau ilustraţii nu pot fi reproduse sau folosite sub nici o formă de reproducere cunoscută fără acordul scris al editurii M.A.S.T.
ISBN 978-973-8011-97-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VAUGHAN, SUSIE
Coşuri din nuiele : un hobby dar şi o afacere /
Susie Vaughan ; trad.: Andreea Mereuţă. - Bucureşti : Editura M.A.S.T., 2008
ISBN 978-973-8011-97-7

I. Mereuţă, Andreea (trad.)
746.7

Cuprins

Introducere
6

Unelte și echipament
8

Strângerea nuielelor
Cum să începem – După ce să ne uităm – Unde să căutăm – Când să tăiem – Cum să păstrăm – Cum să pregătim – Salcia crescută în scop comercial
10

Copaci, arbuști și plante agățătoare utile
Lăstari – Plante agățătoare și târâtoare – Tulpini și ramuri tăiate – Crengi rezultate din curățirea pomilor fructiferi – Curățirea pomilor sălbatici
20

Cum să facem un coș simplu, rotund
Principalele etape – Alegerea materialelor – Baza – Cadrul – Muchia – Fața – Gura – Procesul de finisare
38

Variații de design și de împletituri
Modelarea peretelui lateral – Coșurile ovale – Coșuri cadru – Mânere – Margini – Araci de întărire – Împletituri alternative – Capace
50

Introducere

Coșurile erau folosite de către strămoșii noștri din momentul nașterii până la moarte – literalmente. Nu numai că strămoșii noștri egipteni erau așezați la naștere în leagăne împletite, ci erau și înmormântați în coșuri în formă de sicriu.

Dar chiar cu mult înainte de aceasta, meșteșugul împletitului de coșuri făcea deja parte din existența noastră umană, satisfăcând nevoile de zi cu zi ale omului primitiv. Primele rămurele împletite care au fost decoperite sunt mai vechi decât orice fragmente de țesături din pânză și chiar de unele forme de ceramică.

Înainte să fie inventată roata olarului, coșurile erau folosite pe post de tipar pentru obiecte de lut. S-a speculat chiar, că înainte de a se descoperi arta de ardere a lutului, vasele impermeabile erau de fapt coșuri căptușite cu noroi care era lăsat apoi să se întărească.

De-a lungul anilor, cuvântul „coș" a avut multe conotații, de multe ori negative. De exemplu, dacă erai „pus în coș" însemna că erai trimis la închisoare, dacă erai „lăsat în coș" erai părăsit, și, în Germania, expresia „am un coș" este încă folosită pentru a indica faptul că ai ratat ceva important.

Oricum, principalul rol al coșului a fost acela de recipient pentru orice și pentru tot. În aproape toate țările din lume există o tradiție a împletirii de coșuri, folosind plante care cresc în regiunea respectivă. Salcia, papura și trestia sunt folosite în ziua de azi pentru cele mai multe coșuri comerciale, dar de fapt poate fi folosit orice lemn flexibil.

Țiganii au confecționat coșuri de gard viu din generație în generație și chiar și unii englezi tradiționaliști au fost probabil nevoiți să găsească o alternativă pentru salcie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Geamantanele de salcie erau considerate protectoare atât de bune pentru alimentele și muniția care trebuia transportate pe calea aerului către trupele din Europa, încât folosirea pentru alte scopuri a sălciilor cultivate în scop comercial a fost interzisă.

Utilizarea cutiilor de carton de unică folosință și omniprezența pungilor de plastic i-au făcut pe unii oameni să renunțe la vechile coșuri de cumpărături. Totuși, e ceva irezistibil în mirosul și farmecul tactil al unui coș de nuiele de la țară care nu numai că este făcut de mână, dar poate fi și făcut acasă. Eu am confecționat primul meu coș urmărind instrucțiunile dintr-un articol dintr-o revistă. Am folosit nuiele tinere și subțiri care răsăriseră din trunchiul unei salcii bătrâne care se prăbușise lângă un panou din zonă – și îmi este rușine să spun că am fost chiar mândră de această timidă încercare, imaginându-mi că aș putea să fac tot felul de lucruri folositoare dacă aș fi fost părăsită pe o insulă pustie.

Mai târziu, în timpul unor weekend-uri pline de inspirație, lucrând împreună cu împletitoarea de coșuri Sheila Wynter, am decoperit că se pot face coșuri din orice tufe sălbatice sau de grădină – de fapt orice lăstari de un an care se pot îndoi în jurul încheieturii pot fi încorporați în împletitură.

M-am întors acasă din aceste ateliere cu ochii deschiși, deodată fiind conștientă că materialul necesar pentru coșuri se găsește, practic, în orice gard viu, grădină sau pădure din zonă.

De atunci am experimentat cu duzine de diferiți copaci și arbuști, fiind fascinată de faptul că aceste ramuri „reciclate" redau o nouă viață crengilor care altfel ar fi destinate doar focului sau apetitul lacom al foarfecelui de gard viu.

Această carte nu se adresează neapărat celor care împletesc coșuri în scop comercial – coșurile mele sunt făcute din dragoste și de multe ori durează ore să adun materiale și să le împletesc. Oricum, sper ca instrucțiunile și ideile să îi inspire pe cei cărora le place să se plimbe la țară și care sunt captivați de ideea că este foarte posibil și foarte satisfăcător să salveze și să amelioreze oferta anuală a naturii.

Coș de gard viu „medieval". Acesta este făcut în totalitate din lemn adunat dintr-un scurt perimetru al unui lăstăriș foarte vechi, medieval, situat mai jos de grădina mea. Se spune că vârsta unui astfel de lăstăriș poate fi determinată după numărul de specii diferite aflate pe o fâșie de 25 de metri lungime... fiecare specie indicând un secol de creștere... acest gard viu ar trebui să aibă cel puțin 700 de ani. Coșul este făcut din lemn câinesc, porumbar, stejar, caprifoi, rug, sânger și trei specii diferite de salcie.

Unelte și echipamente

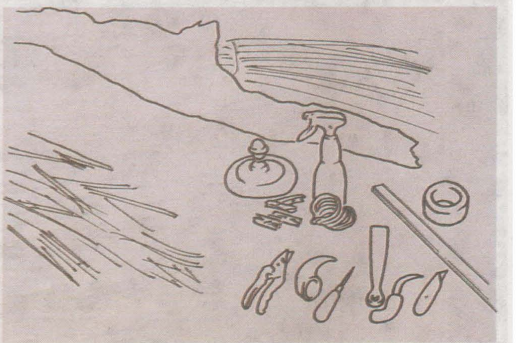

Foarte puține unelte sunt necesare pentru a confecționa primul dumneavostră coș. Eu am început doar cu un foarfece de grădină, o șurubelniță și un borcan de vaselină. Dacă folosiți doar nuiele verzi, care nu au nevoie să fie înmuiate, nu trebuie nici măcar să vă convingeți familia să nu mai folosească baia timp de o săptămână !

În acest capitol am enumerat uneltele folosite pentru confecționarea tuturor coșurilor menționate în carte, dar doar foarfecele de grădină este esențialul pentru început – puteți improviza restul.

1. Foarfece de grădină (de vie) – este foarte important să fie ascuțit.

2. Sula împletitorului de coșuri – o unealtă ascuțită de metal care creează spațiu între împletituri pentru noi nuiele.

3. Usoarea din cornul vacii – tradiționalul seu, care este depozitat în cornul unei vaci bătrâne, se folosea pe post de lubrifiant pentru sulă. În schimb, untura amestecată cu așchii fine și petece de sac poate fi ținută într-un recipient incasabil.

4. Cosorul – eu am deasemenea un cuțit special cu lama și mânerul curbate pe care l-am găsit într-o excursie în Franța, dar un cosor obișnuit pentru meșteșugari este mai mult decât adecvat.

5. O riglă lungă – o bucată de lemn de 60 de cm marcată în centimetri sau în inci este ideală.

6. Un ciocan de fier – o daltă grea, neascuțită, folosită pentru a compresa împletitura. Nu este neapărat necesar, poate fi folosită orice bucată îngustă de metal înfășurată într-o pânză.

7. Greutăți de metal sau de piatră netedă – pentru a presa fundul coșului pe măsură ce munca progresează.

8. Sfoară și cârlige – pentru a marca și a ține lucrurile la locul lor,

9. Un prosop sau o pătură veche – pentru a înfășura nuielele ude în timp ce „se coc"

10. O rolă de bandă adezivă pentru a fixa forma nuielelor pregătite pentru cadrul coșului în timp ce se usucă și se întăresc.

11. Stropitoare pentru plante – este utilă pentru a păstra salcia umedă în timp ce lucrați.

12. O cadă mare cu apă – este necesară doar dacă înmuiați lemnul uscat sau salcia adunată.

Foarfecele de vie ascuțit este singura unealtă absolut necesară pentru a face primul dumneavoastră coș.

Strângerea nuielelor

Majoritatea coșurilor comerciale sunt făcute din trestie, papură sau salcie, dar este foarte posibil să confecționezi un recipient care este atât rezistent cât și atractiv, din ramurile de prisos care sunt tăiate sau rupte din garduri vii și din grădini în fiecare an.

Cum să începem

De ce să nu lăsăm gardul acela viu, ordonat, urban, de lemn câinesc (*Ligustrum spp*) să crească timp de un an pentru a transforma mlădițele lungi și suple într-un coșuleț pentru pâine? Sau putem să recoltăm sângerul sălbatic violet (*Cornus spp*) înainte să fie atacat de fălcile lacome ale foarfecelui care taie gardul viu și să împletim un coș potrivit pentru mure pe care nu vor fi vizibile urmele fructelor.

Nu toți arbuștii sunt potriviți, dar este imposibil pentru mine să fiu nevoită să călătoresc foarte departe ca să găsesc material bun din belșug. Rareori merg mai mult de câteva mile. Este doar o chestiune de timp pentru a deveni conștient de ceea ce crește în propriul tău mediu înconjurător local și de a experimenta cu el.

Oricum o atenționare! Trebuie să realizăm că *fiecare* gard viu și *fiecare* arbust aparține

*Gard viu de grădină din lemn câinesc (*Ligustrum spp.*). Acest gard viu, care a fost lăsat să crească toată vara a oferit nuielele pentru coșul de la pagina 76.*

cuiva. Ceea ce ne putem imagina că este un mănunchi excelent pentru potențiale mânere de frasin poate fi de fapt marginea plantației prețioase a unui fermier, așa că trebuie mai întâi să obținem permisiunea de a tăia.

Întotdeuna, merită. În definitiv, dacă veniți doar cu un foarfece de vie în mână, nu veți arăta deloc ca și când sunteți pe cale să tăiați toată pădurea. Apoi puteți constata, acesta fiind și adevărul, că plantele de grădină – precum minunatul sânger roșu și verde (*Cornus spp*) – beneficiază de pe urma răririlor discrete, regulate. Culoarea bobocilor va fi mult mai vie în anul viitor și vor fi mai mulți boboci.

◁ *Un gard viu tuns: rămășitele unui șir de arbuști de pe marginea drumului după ce au fost curățiți de o puternică mașină de tăiat.*

▽ *Sângerul roșu și sângerul verde sunt arbuști foarte populari în zonele urbane și trebuie curățiți regulat.*

Oricum, acestea fiind spuse, eu sunt puțin rezervată în a pleda pentru tăierea violentă a prețioșilor arbuști de grădină. Deși eu îmi „tund" proprii sângeri în fiecare an – ceea ce le face bine – odată am ajutat-o pe o prietenă să curețe un sânger bătrân până a ajuns o grămadă de cioturi. Șocul asupra sistemului lui a fost atât de mare încât nu a mai fost la fel niciodată!

În capitolul următor, voi enumera mai multe tipuri de lemn pe care le-am folosit până acum. Lista nu este niciodată completă deoarece eu experimentez mereu cu ceva nou, dar arată uriașa varietate de plante care sunt disponibile oricui, indiferent dacă locuiesc la oraș sau la țară – și deoarece se folosește numai recolta dintr-un singur anotimp, acestea sunt mlădițe care altfel ar fi fost retezate și arse de către grădinarii parcului din oraș sau zdrobite de către utilajele de tăiere a gardurilor vegetale.

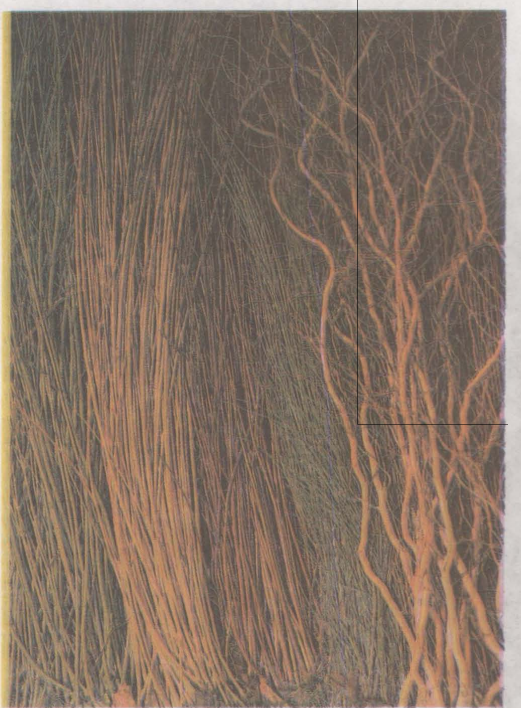

Culoare și textură – grămezi de sânger verde, două specii de salcie, grozamă și alun.

Există puține reguli bătute în cuie atunci când alegem materialele pentru un coș de nuiele. Orice crenguțe de un an care nu se rup când sunt înfășurate în jurul încheieturii pot fi folosite într-o anumită parte a coșului.

Un coș de niele este un obiect foarte intim. Trebuie să te facă să vrei să îl ridici, să îi admiri textura și apoi să te surprindă cu aroma lui delicioasă.

Veți uita în curând de degetele înțepate în timp ce curățați spinii unui trandafir sălbatic (*Rosa canina*) și efortul depus pentru a obține un fund de coș perfect rotund. În timp ce vă retrageți doi pași și vă admirați primul dumneavoastră coș vă veți aminti doar plimbările acelea pline de inspirație de la țară care v-au făcut să realizați că există un belșug de materiale care pur și simplu așteaptă să fie adunate și să li se redea o nouă formă de viață.

După ce să ne uităm

Culoarea și textura sunt cele mai importante elemente care trebuie ținute minte. Culoarea mai strălucitoare a lemnului se va estompa în timp ce acesta se usucă, dar multe tipuri de lemn își vor menține o nuanță distinctă culorii originale, iar unele precum soiul de salcie *salix*

Stralucirea grena a tinerelor mlădițe ale salciei (Salix daphnoides).

daphnoides – se vor îmbunătăți și vor avea o culoare violetă strălucitoare, precum un strugure, și un miros aromat.

Toate nuielele vor fi în vârstă de un an și trebuie să provină dintr-o varietate de copaci și arbuști care pot fi găsiți în oraș și la țară. Ele trebuie să treacă „testul încheieturii" și trebuie să aibă cel puțin 45 de cm lungime (18 in), deși uneori se pot folosi și nuiele mai scurte în cazul în care folosiți o împletitură franceză pentru margine.

Aplicarea unui „test al încheieturii" pentru grozamă. Orice nuia care nu plesnește când este răsucită în jurul încheieturii mâinii poate fi folosită undeva, la un coș.

Deși veți avea nevoie de multe nuiele suple și rotunde de grosimea unui creion, sunt foarte necesare mlădițele stufoase, cu multe rămurele laterale fine, de exemplu nuiele pentru mături (*Cytisus spp*). și *Symphoricarpus albus* adaugă o calitate extraordinară texturii unui coș.

Tipurile potrivite de lemn pot fi grupate în următoarele categorii:

1. Lăstari care cresc în jurul trunchiului unui copac.
2. Bucăți lungi de plante târâtoare sau agățătoare.
3. Copaci cărora li se taie trunchiul sau vârful în mod regulat.
4. Curățiri anuale ale pomilor din livezi.
5. Mlădițe anuale din gardurile vii de la țară.
6. Nuiele în vârstă de un an din specii care au o textură specială și care prezintă interes.

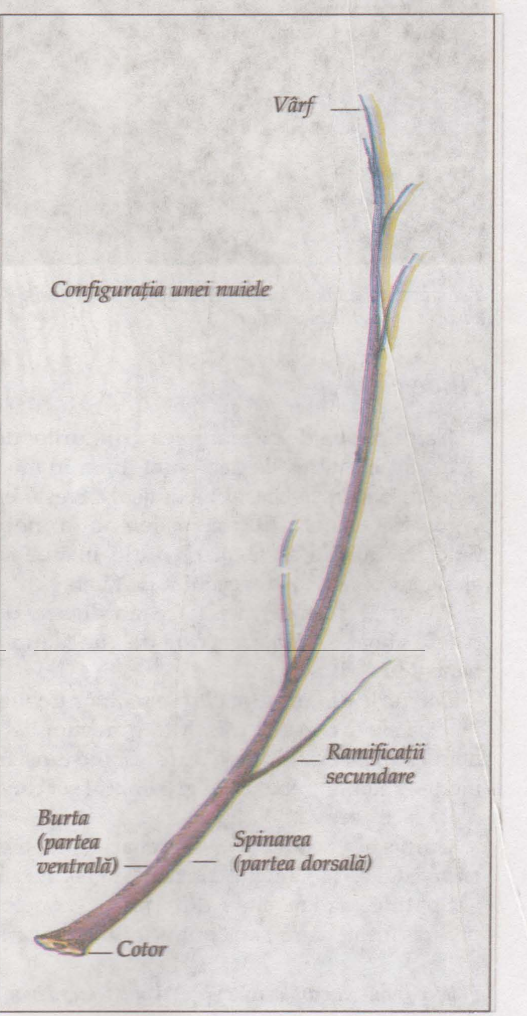

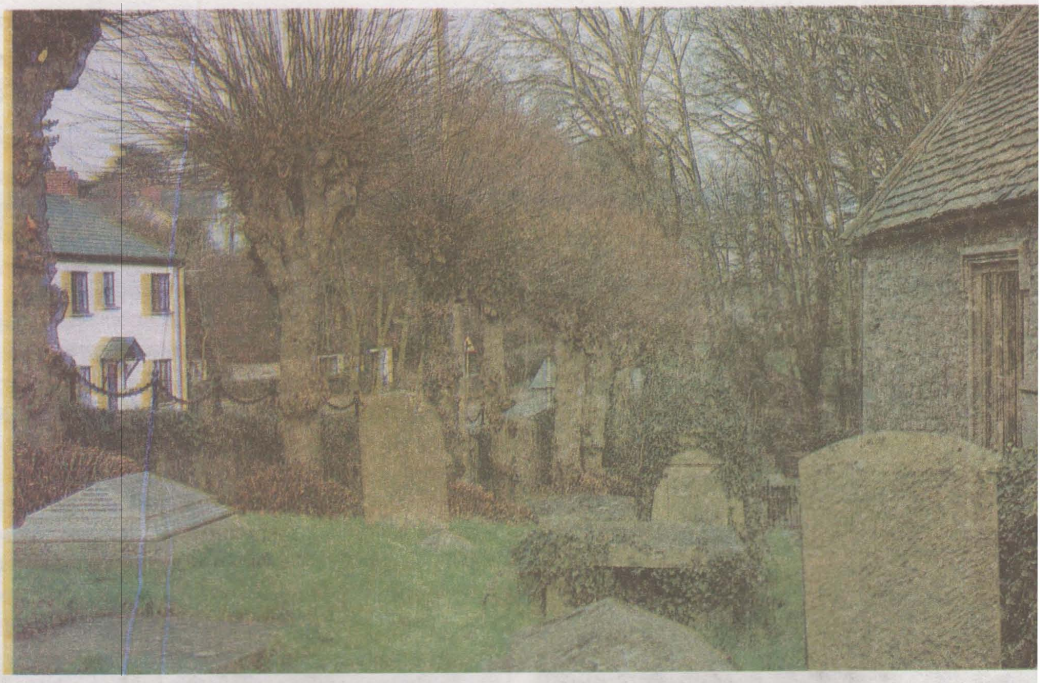

Teii cu crengile tăiate anual (Tilia spp.) *pot fi găsiți chiar și în curțile bisericilor.*

Unde căutăm

Gardurile vii de pe marginea drumurilor de țară sunt inestimabile dacă sunt tunse în mod regulat, deoarece acesta încurajează creșterea viguroasă și echilibrată a lemnului nou. Oricum, trebuie să tăiați ce doriți înainte să ajungă acolo mașina mecanică de tăiat.

Pădurile sunt o sursă extraordinară de plante sălbatice târâtoare, care trebuie să lupte pentru lumină.

Parcurile din orașe și curțile școlilor trebuie luate și ele în considerație. Multe au suprafețe mari cu plante ca sângerii, care trebuie tunși în mod regulat. Întrebați-l pe grădinarul șef când se va face aceasta.

Curțile bisericilor au uneori copaci cărora li se taie crengile, care trebuie „aranjați" în fiecare an.

Spațiile amenajate din jurul zonelor preorășănești, care sunt puțin industrializate,

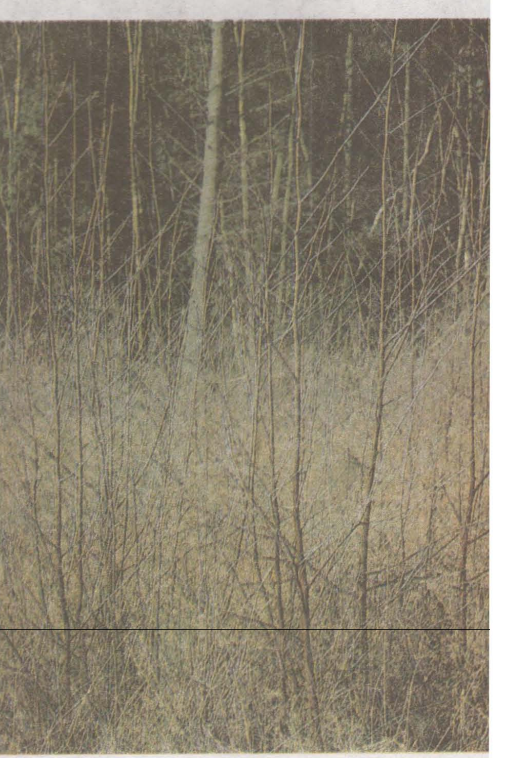

Puieții de mesteacăn (Betula spp.) *dau o textură bună.*

sunt deasemenea plantate foarte des cu tufe potrivite, dar, încă o dată, cereți întotdeauna voie înainte să tăiați.

Tunderea propriei grădini, bineînțeles, capătă o dimensiune cu totul nouă. Puteți de asemenea să încercați să cultivați anumite tufe și arbuști care sunt cu greu de găsit. Salciile cu tulpini colorate suportă foarte bine tăierile, iar un eucalipt cu ramurile tăiate va produce atractivul frunziș tânăr care nu poate fi zărit în vârful unui alt copac de 15 m (50 ft).

Deși lemnul pe care îl colectați nu trebuie să fie deja mort și uscat, nu este nimic greșit în a tăia lemnul potrivit dintr-un copac care a fost dezrădăcinat de un vând puternic sau care a fost doborât pentru cherestea. Dimineața, după o furtună, este un prilej bun pentru a căuta ramuri căzute.

Când tăiem

Adunați nuielele când circulația sevei este redusă, între mijlocul lui octombrie și martie. Tăiați cu un foarfece de vie ascuțit și lăsați un ciot cu doi sau trei muguri pentru mlădițele din anul viitor.

Culorile sunt probabil mai frumoase după februarie, după câteva înghețuri bune, dar mie îmi este greu de obicei să aștept atât de mult – anotimpul; e și așa destul de scurt.

Mlădițe înmugurite pe o salcie prăbușită. Rămurelele mai groase ale acestui copac pot fi excelente mânere de coșuri.

Depozitul de nuiele taiate al autoarei "decolorându-se" într-o parte ceva mai umbroasă a grădini

Cum să păstrăm

Strângeţi nuielele în legături marcate (e uşor să amestecaţi nişte nuiele fără frunze şi să uitaţi când le-aţi adunat) şi lăsaţi-le să se „decoloreze" sau să se „veştejească" sub un gard viu într-un loc umbros şi umed timp de două trei săptămâni.

Există câteva excepţii la această regulă. Anumite tipuri de lemn trebuie să fie păstrate uscate sau, dimpotrivă, să fie lăsate numai o zi sau două la veştejit; acestea sunt menţionate mai jos sau în notele despre plante, individual, din capitolul următor.

Ideea ce stă în spatele „decoloratului" lemnului este ca acesta să fie lăsat să se usuce lent astfel încât atunci când coşul va fi gata să mai existe doar puţină contracţie a lemnului. Tradiţional, lemnul este lăsat sub gardul viu deoarece este protejat să nu se usuce prea repede de către vegetaţia umedă.

Când sunt păstrate în condiţii potrivite unele dintre aceste nuiele mai pot fi înc folosite şi în mai, fără nici o altă pregătir suplimentară. Altele, precum viţa de vie (*Viti spp.*) şi ulmul (*Ulmus spp.*), vor trebui muiat în apă începând de la acea dată, deoarece altfe vor crăpa.

Nu merită să păstraţi multe nuiele dup jumătatea lui mai. Deşi unele pot fi muiate î apă înainte de a fi folosite, culoarea lor nu v mai fi niciodată la fel de vibrantă. Cel mai bu lucru pe care îl puteţi face este să aprindeţi u foc de surcele şi să aşteptaţi cu nerăbdar recolta din următorul sezon.

Cum să pregătim

Majoritatea nuielelor de vegetaţie trebui lăsate doar cu două sau trei săptămâni înaint să poată fi folosite. Cu toate acestea, unel tipuri de lemn au nevoie de atenţie specială.

Plantele veşnic verzi precum coniferele au frunze ţepoase care trebuie înlăturate.

Rugii de mugure (*Rubus spp.*) pot fi recoltaţi trecându-i cu fermitate printr-o pereche de mănuşi de grădină şi apoi repetând procesul în sens invers. Acesta înlătură spinii fără să deterioreze coaja.

Curăţarea ghimpilor de pe rugul de mur.

Spinii măceşului (*Rosa canina*) pot fi înlăturaţi individual, cu mâna.

Frunzuliţele de pe tulpinile târâtoare de iederă (*Hedera spp.*) pot fi conservate muind tulpinile tăiate într-o soluţie de glicerină (o treime glicerină şi două treimi apă) timp de patru cinci zile.

Unele plante agăţătoare precum caprifoiul (*Lonicera spp.*) şi clematisul, care au coajă ce se desprinde uşor, pot fi prinse într-o legătură, fierte puţin timp într-o oală veche şi apoi curăţate de coajă.

Crengile lungi şi drepte de frasin (*Faxinus spp.*) sau de castan comestibil (*Castanea sativa*) pot fi pregătite ca arcuri pentru mâner. Alegeţi ramurile care sunt de grosimea degetului şi daţi-le încet forma dorită, având grijă la arcuire. Legaţi-le şi apoi lăsaţi-le la uscat câteva săptămâni, controlându-le forma din când în când.

Uneori, dacă lucraţi spre sfârşitul sezonului, trebuie să alegeţi sursele de nuiele precum salciile cultivate în fermă (vezi mai jos). După ce le înmuiaţi în apă pentru câteva ore, înfăşuraţi-le într-un prosop vechi şi lăsaţi-le să se coacă peste noapte. Puteţi grăbi procesul folosind apa fierbinte.

Salcia crescută în scop comercial.

Deşi este foarte posibil să confecţionaţi primul dumneavostră coş exclusiv din aceste nuiele „sălbatice", merită să luaţi în considerare şi folosirea salciei crescute în scop comercial (*Salix spp.*). Această salcie „de fermă" constă într-un număr de soiuri care sunt crescute special pentru împletitorii de coşuri.

Când vă gândiţi că pentru a face un coş rotund de 30 cm poate fi nevoie să folosiţi între 70 şi 100 de niuele potrivite, veţi înţelege necesitatea de a include în calcul şi salcie cumpărată, în special dacă intenţionaţi să confecţionaţi mai multe coşuri.

Cumpărarea salciei de fermă (răchitărie)

Salcia de fermă este cumpărată sub formă de legături de nuiele fiecare măsurând în jur de 92 cm de la bază. Tradiţional, ele sunt întotdeuna vândute sub formă de legături de nuiele de aceeaşi lungime, dar există anumiţi furnizori care sunt tentaţi să vândă „legături pentru începători", de lungimi diferite, oamenilor care abia au început împletirea de coşuri ca hobby.

Diferitele tipuri de salcie

Maro-uscată, cu coaja pe ea. Aceasta ia cel mai mult timp pentru pregătit, dar este probabil cea mai potrivită pentru a fi folosită împreună cu nuielele verzi.

Galben deschis-fiartă în coaja ei pentru câteva ore, apoi decojită. Taninul din coajă dă salciei o culoare ruginie palidă.

Albă-tăiată şi lăsată în apă puţin adâncă pe timpul iernii. Când seva migrează în primăvară, coaja poate fi dată jos, lăsând nuiele albe, de culoarea fildeşului.

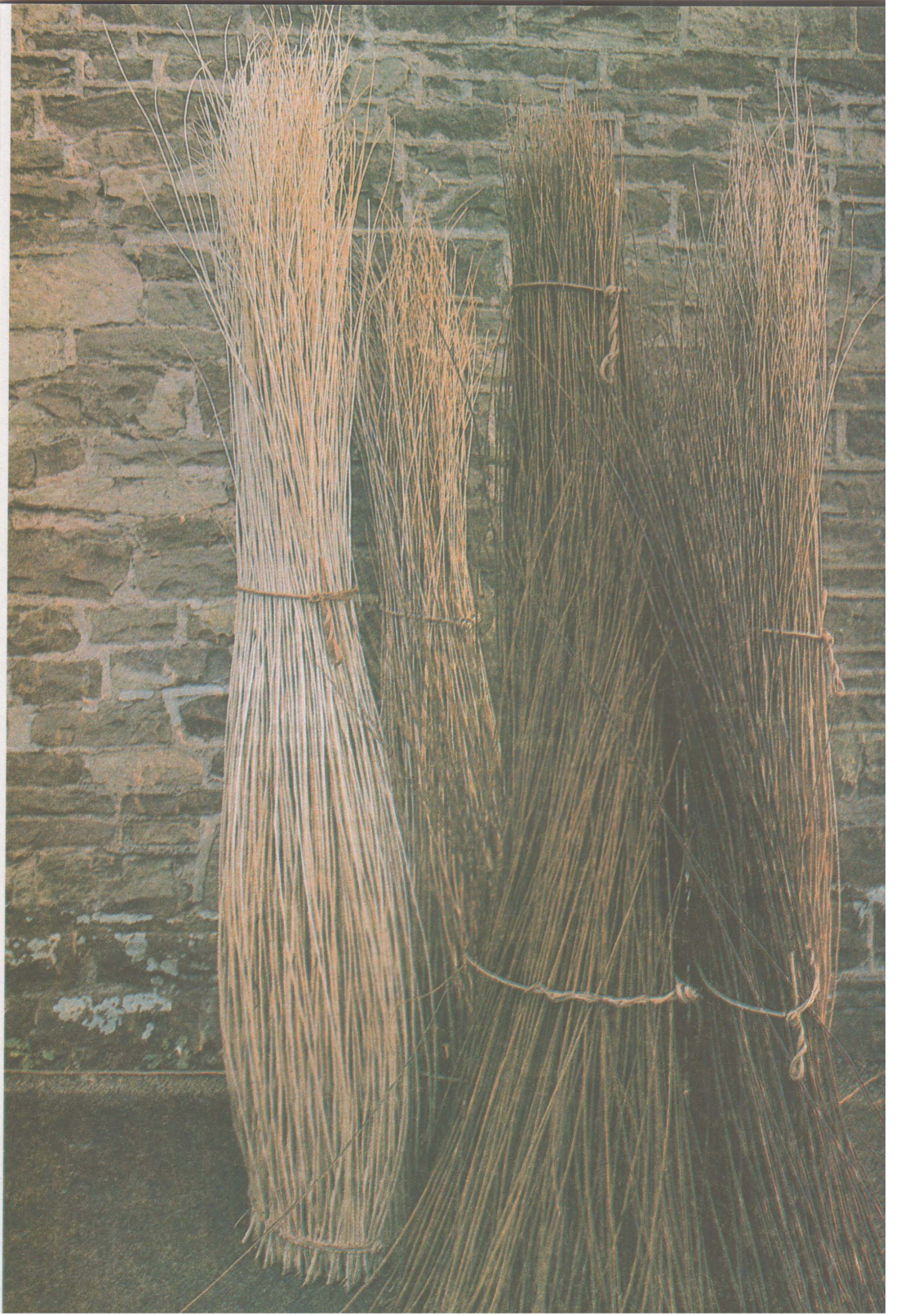

◁ *Snopi de nuiele din diferite soiuri de salcie.*

Atât salcia albă cât și cea galben deschis sunt mai ușor de folosit și iau mai puțin timp pentru a fi pregătite pentru folosire, dar nici una nu completează cu adevărat atracția rustică a lemnului din tufișuri cât și a salciei maro.

Pregătirea și păstrarea nuielelor din răchitărie

Toate aceste nuiele trebuie păstrate într-un loc uscat, răcoros, întunecos și aerisit. Toate trebuie înmuiate în apă rece și lăsate să se coacă într-o cârpă veche înainte să fie îndeajuns de suple încât să poată fi folosite la împletit fără să plesnească.

Timpul cât durează pregătirea variază în funcție de grosimea nuielelor, dar ca un ghid sumar, salcia galbenă deschis trebuie înmuiată între treizeci de minute și două ore, cea albă va dura puțin mai mult iar cea maro va dura oricât între două zile și două săptămâni – experiența vă va ghida. Eu am fost foarte dezamăgită cu un anumit tip de salcie până când am fost sfătuită să o las la înmuiat de două ori mai mult decât o lăsam. Ca rezultat, a devenit suplă ca un șiret de pantof!

După ce sunt înmuiate, toate nuielele trebuie să se coacă într-o cârpă umedă (un prosop vechi sau o pătură sunt ideale). Câteva ore ajung de obicei pentru nuielele mai scurte, dar este cel mai bine să fie lăsate peste noapte. Aceasta permite apei să pătrundă direct în lemn, astfel încât aceasta să nu crape când îl folosiți.

Trebuie să aveți grijă la timpul de înmuiere și de coacere. Dacă salcia nu este înmuiată destul, va fi prea rigidă ca să puteți lucra cu ea; dacă este înmuiată prea mult va deveni pătată și scoarța de pe nuielele maro va începe să se cojească.

Salciile galben închis și albe, învelite într-o cârpă, vor mai putea fi folosite în mod normal încă două zile. După un timp mai îndelungat vor începe să mucegăiască. Salcia maro are o „viață de raft" mai lungă – în jur de o săptămână – înainte să înceapă să se strice. Înainte să ajungă în stadiul de a se păta, salcia nefolosită trebuie despachetată și uscată. Ea poate fi pusă încă o dată la înmuiat și folosită din nou, dar își va fi pierdut o parte din luciul originar.

Nuiele de salcie puse la înmuiat.

Drajoni de castan comesti

Copaci, arbuști și plante agățătoare utile

În acest capitol menționez câțiva dintre arbuștii și copacii cu care am experimentat la coșurile mele. Lista nu este în nici un caz definitivă și mereu este adăugat ceva nou, acesta fiind caracterul plăcut al acestor tipuri de împletituri din nuiele.

Diferite regiuni vor oferi o recoltă abundentă de materiale alternative – diversitatea coșurilor care rezultă este o dovadă că acesta este un meșteșug care încurajează și prosperă prin individualitate.

Căutați texturile neobișnuite și mlădițele fine și flexibile. Odată, eu am găsit, la marginea de nord a unei păduri, un prun sălbatic, acoperit delicat cu licheni. Din păcat copacul nu se mai afla acolo anul următor fusese dezrădăcinat pentru a face loc un gard de sârmă ghimpată.

Lista este împărțită în șase categorii: lăstar plante agățătoare și plante târâtoare; copaci c trunchiuri tăiate și copaci cu crengile tăiat curățirea pomilor fructiferi; curățirea pomilo sălbatici; texturi speciale. Eu am descris plantă doar o singură dată, deși unele ar pute fi incluse în mai multe categorii. Cele ma multe se pregătesc, în mod obișnuit, pri depozitarea lor sub un gard viu timp d câteva săptămâni, dar consultați detaliil

pregătirii din capitolul precedent, pentru tratamente specifice precum fierberea şi curăţarea spinilor.

Lăstari

Prin tăierea lăstarilor, copacilor aleşi li se face de obicei o favoare.

△ *Lăstari de fag.*

Fagul (*Fagus spp.*)
Ramurile subţiri se mai strâng când se usucă. Sunt foarte flexibile, în ciuda mlădiţelor laterale pe care le au.

Pomii fructiferi-mărul, părul, prunul etc.
Nu au o culoare sau o textură foarte deosebită, dar este totdeauna la îndemână să folosim ramuri care trebuie curăţate din pomi.

Plopul sau plopul tremurător (*Plopus spp.*)
Unele varietăţi au un miros aromatic, de balsam, dar folosiţi rămurelele înainte ca mugurii să devină lipicioşi.

Castanul comestibil sau castanul spaniol (*Castanea sativa*)
De obicei este prea gros pentru orice în afară de mânere, dar are o culoare gri atractivă.

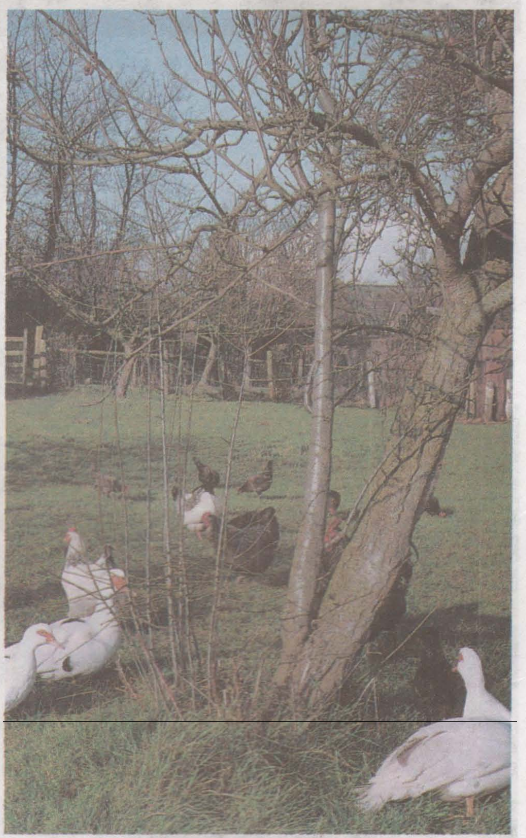

△ *Drajoni de prun*

Un rug de mur strălucitor străbate un lăstăriş de jugastru

Plante agăţătoare

Multe tufişuri din această categorie sunt în special folositoare dacă sunt găsite într-un loc întunecos şi umbros, unde s-au întins şi au dezvoltat extremităţi lungi, în efortul de a ajunge la lumină. Unele pot fi fierte pentru a înlătura scoarţa (vezi notele despre pregătire de la pagina 17).

Ilex

Puteţi întâlni ramuri foarte lungi ce se strecoară în căutarea luminii prin hăţişurile dese ale pădurii.

Mărăcinele *(Rubus spp.)*

Există mai mult de 2000 de varietăţi şi toate au foarte mulţi ghimpi! Majoritatea tipurilor pot fi folosite şi merită efortul de a fi pregătite (vezi pagina 17) deoarece sunt foarte rezistente şi flexibile.

Clematis (*Clematis spp.*)

Tulpinile lungi şi tinere pot fi fierte dezvăluind lemnul de culoarea fildeşului. Nu este foarte rezistent din cauza încheieturilor moi, dar oferă un contrast de culoare bun pentru aspectul împletiturii.

Trandafirul sălbatic sau măceşul *(Rosa canina)*

Desprindeţi cu grijă spinii, unul câte unul astfel încât să nu distrugeţi coaja (sau pielea dumneavoastră). Poate fi folosit la legatul nuielelor între ele.

Ilex

Alegeţi tulpinile subţiri, lungi şi verzi pe care le găsiţi târându-se pe sub tufişurile de pe solurile pădurilor. Nu le depozitaţi prea mult timp, deoarece devin fragile. Dacă le folosiţi în câteva zile, vor rămâne cu o coloraţie verde închis după ce se usucă.

Caprifoiul (*Lonicera spp.I)*

Soiurile de grădină produc tulpini lungi, foarte potrivite pentru a fi culese. Varietatea sălbatică aflată de obicei în gardurile vii este uşor de văzut în timpul iernii, când se poate observa clar cum tulpinile fine s-au împletit între ele. Aceste „frânghii" pot fi folosite aşa

△ *Caprifoi bătrân*

◁ *Rămurele de caprifoi*

△ *Caprifoi bătrân*

◁ *Rămurele de caprifoi*

Iederă.

cum sunt – nu este nevoie să le despletiţ Lemnul bătrân (de grosimea degetului) poat fi folosit deasemenea ca fundament pentr coşurile cu cadru fără formă fixă sau pentr mânerele neobişnuite, strâmbe.

Hameiul (*Humulus lupulus*)

Hameiul sălbatic nu se recomandă să fi folosit din cauza texturii foarte dure a tulpinii Cu toate acestea, florile, care rezistă la manipulare uşoară, sunt foarte decorativ dacă sunt lăsate să se usuce pe tulpină c frunzele îndepărtate. Trebuie folosite înaint să devină rigide, deoarece ele nu pot f înmuiate. Tulpinile varietăţii de grădină hameiul auriu, (*Humulus lupulus aureus*), sun mai plăcute atingerii.

Iedera (*Hedera spp.*)

Este una din puţinele plante pe care l folosesc pentru frunzele lor decorative (vez notele despre pregătirea de la pagina 17) Alegeţi tulpini cu frunze micuţe.

Floarea suferinţei (*Passiflora spp.*)

Nu este potrivită pentru un coş viguros, da curăţirea discretă a grădinii în timpul iernii v produce tulpini fine cu cercei delicaţi.

Brebenacul (*Vinca spp.*)

Este bun pentru legatul nuielelor între ele l coşuri foarte fine.

Iasomia care înfloreşte în timpul ierni (*Jasminum nudiflorum*)

Îşi păstrează mai bine culoarea dacă est depozitată doar pentru o perioadă scurtă.

Alte plante potrivite

Pot fi folosite mai multe plante agăţătoar de grădină: akebia, glicina, iedera de Bosto (*Parthenocissus tricuspidata*) *etc.* – totul depind de ceea ce găsiţi şi dacă puteţi justifica tăiere ramurilor.

▷ *Colaci din nuiele de diferite specii: măceş, akebia, hamei, caprifoi, curpen alb.*

Trunchiuri şi ramuri tăiate

Eucaliptul (*Eucalyptus spp.*)

Mlădiţele tinere şi stufoase de pe ramurile unor anumite soiuri sunt cu adevărat violete şi, dacă sunt menţinute uscate după ce sunt împletite, îşi păstrează bine culoarea. Frunzele se rup greu şi trebuie smulse laborios cu mâna – dar merită. Numai mlădiţele tinere au culori delicate, aşadar ele trebuie tăiate anual, dacă au deja vârsta de vreo doi ani.

Teiul (*Tilia spp.*)

Tei cu crengile tăiate pot fi găsiţi pe multe străzi mărginite de copaci (şi chiar în unele curţi de biserică) deoarece sunt foarte rezistenţi la condiţiile extreme de vreme, poluare şi curăţiri severe de crengi. Aflaţi când urmează să fie tunşi şi alegeţi ramuri care au fost expuse în totalitate la lumina soarelui, deoarece acestea au cea mai frumoasă culoare.

◁ *Eucalipt*

▽ *Tei cu crengile tăiate într-o curte de biserică. Lăstarii din jurul bazei copacului au fost înlăturaţi.*

Salix vitellina – salcia ce oferă mlădiţe strălucitoare, galbene.

Salcia (*Salix spp.*)

Este cel mai de nădejde şi cel mai maleabil material, excelent datorită marii sale varietăţi de culori şi lungimi. Salcia se încrucişează nestingherită cu gardurile vii, dar, dacă doriţi culorile cele mai interesante, va trebui să o

Salix sachalinensis – o salcie mai rară, cu ramuri aplatisate, curbate, care seamănă cu un mănunchi de ramuri unite între ele.

Tăierea nuielelor din răchitărie. Salcia cu colorit mai aparte este uşor de obţinut şi, tăindu-o regulat, în doi-trei ani poate furniza nuiele din belşug.

cultivaţi dumneavoastră înşivă. Salcia beneficiază foarte uşor de pe urma tăierilor, şi dacă i se taie trunchiul în mod regulat, va furniza în curând multe nuiele atractive. Recomandate în special sunt speciile *daphnoides*, care capătă o strălucire grena în timp ce se usucă.

Conform povestirilor de cumetrie, salcia creşte mai bine dacă „butaşii (bucăţi de nuiele) sunt plantaţi în pământ într-o noapte cu luna crescătoare" – un lucru care i-a derutat pe oamenii de ştiinţă, care admit că acest fapt pare să fie adevărat când este testat, deşi nu există nici o explicaţie logică.

Salix japonica se umple, primăvara, de mîţişori mici, strălucitori.

Tăierea nuielelor crescute pe o buturugă de salcie albă.

Cotoneaste

Crengi rezultate din curățirea pomilor fructiferi

Curățirea anuală de toamnă capătă o nouă perspectivă dacă începeți să vă gândiți la ce poate fi folosit pentru următorul coș.

Dafinul (*Laurus nobilis*)

Evident că tufele tunse ale acestei specii plantate în vase nu sunt folositoare, dar dacă sunteți destul de suficient de norocos să aveți o tufă mare, veți găsi la baza plantei tulpini care se întind pe pământ în căutarea soarelui. Frunzele aromatice pot fi lăsate în împletitură – o caracteristică disponibilă pentru un coș special de bucătărie !

Angelica (*Ruscus aculeatus*)

Tulpinile verzi și puternice erau odat folosite la confecționarea măturilor care s foloseau în măcelării. Alegeți tulpinile ma subțiri pentru un cerc distinctiv al unei ram formate din patru nuiele. Poate fi deasemene găsită în sălbăticie.

Cotoneaster (*Cotoneaster spp.*)

Alegeți cele mai lungi nuiele fără ramur laterale. Aceste nuiele fine sunt folositoar pentru rama franțuzească.

Sângerul (*Cornus spp.*)

Tulpinile sunt viu colorate – roşu, verde, galben etc. Răspunde bine la tăieri de scurtare, producând mult mai multe tulpini anul viitor. Este foarte flexibil şi poate fi folosit la orice parte a coşului.

Forsythia

Forsythia (*Forsythia spp.*)

Scoarţa are textura foarte subţire, dar este folositoare numai la împletitură. Tăierea trebuie făcută la începutul primăverii şi în mod cumpătat, deoarece această tufă străluceşte de flori aurii în martie.

Salcâmul galben (*Laburnum spp.*)

Lemnul este fin, argintiu, bun pentru rame, dar fiţi conştienţi că toate părţile acestui copac sunt otrăvitoare.

Mălinul negru (*Ligustrum spp.*)

Nuielele sunt fine, gri. Sunt bune pentru împletiturile de pe margine.

Piersicul (*Prunus persica*)

Mlădiţele sunt scurte, dar pline de culoare, roz, folositoare pentru rama franţuzească.

Hurmuzul

Hurmuzul (*Symphoricarpus albus*)

Uitaţi-vă după mlădiţele lungi, netede, argintii şi după rămurelele în mod caracteristic fine, care vor da coşului o textură de cuib de pasăre.

Viţa de vie.

Vita de vie (*Vitis spp.*)

Extremităţi lungi, îmbinate, cu cârcei elaboraţi sunt tăiate în fiecare an şi pot fi folosite cu un efect deosebit.

Weigela (*Weigela spp.*)

Tulpinile sunt lungi, maro roşcat. Se folosesc numai la împletitură.

Curăţirea pomilor sălbatici

Frasinul (*Fraxinus spp.*)

Mlădiţele lungi şi viguroase găsite în gardurile vegetale tunse în mod regulat pot fi transformate în excelente arcuri pentru mâner. Sunt foarte distinctive în gardul viu de pe marginea şoselei, fiind mult mai înalte decât ale altor specii vegetale.

Frasin.

Mărăcinele negru sau porumbarul (*Prunus spinosa*)

Precum fructul, lemnul are o strălucire roşcată închis. Dar are şi spini haini, înţepători, care trebuie retezaţi înainte de folosire. Tradiţional, acest lemn dur era folosit la confecţionarea unor obiecte atât de diverse precum dinţii greblei pentru fân, bastoanele pentru mers şi măciuca irlandeză (ciomag). Eu consider că este o provocare să faci un coş dintr-o plantă atât de ostilă şi spinoasă.

Sângerul (*Cornus spp.*)

Nu este la fel de maleabil precum versiunea de grădină, dar poate fi folosit ca arc pentru margine sau pentru împletit, în special după o vară foarte uscată.Gardurile vii curăţite în mod regulat produc o mare cantitate de tulpini fine

Sânger

de mărimi egale. Culoarea este brună, adâncă roşu închis, în special dacă este găsit crescând pe partea sudică, însorită, a gardului viu Specia cu frunzele care capătă cea mai închisă nuanţă de roşu în timpul toamnei, produce ce mai frumos lemn colorat. Odată ce veţ recunoaşte această plantă, vă veţi întreba de ce înainte nu aţi fost niciodată interesat de ea.

Ulm

Ulmul (*Ulmus spp.*)

Multe varietăţi de ulm pot fi folosite, da preferata mea are o scoarţă ca de plută, pe care merită să o căutaţi. Poate fi folosită doar la coşuri foarte mari, deoarece are capătul foarte gros. De obicei trebuie înmuiată câteva ore dacă nu este folosită imediat.

Un soi de arţar.

Jugastrul (*Acer campestre*)

Mlădiţele maro roşcate au de cele mai multe ori o textură crăpată, care nu este diferită de unele varietăţi de ulm.

Alunul (*Corylus spp.*)

Tradiţional, coşurile ţiganilor erau confecţionate din el, dar în comparaţie cu alte tipuri de lemn nu se recomandă (are tendinţa să se rupă dacă este îndoit în unghi drept). Oricum, este folositor pentru împletiturile de pe margine şi de obicei se găseşte din belşug pe marginea pâraielor din pădurile de foioase. (Mâţişorii sunt un bonus special, vezi şi paragraful de la secţiunea „Texturile speciale" de mai jos).

Alun turcesc.

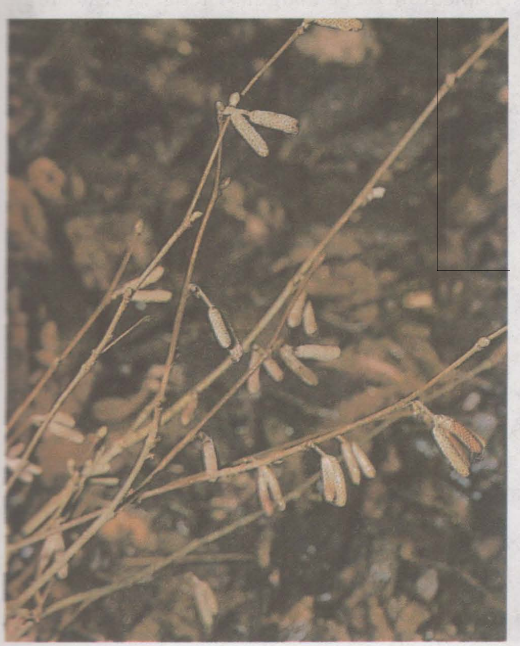

Salba moale.

Salba moale (*Euonymus spp.*)

Unul din puţinele tipuri de lemn de culoare verde care îşi păstrează urmele culorii naturale dacă este folosit proaspăt Mlădiţele drepte şi verzi au dungi atractive, subţiri, maro roşcate, verticale.

Tisa (*Taxus spp.*)

De obicei, reşte prea puţin într-un an, dar am inclus-o deoarece eu am găsit odată o mlădiţi lungă şi tânără într-un colţ întunecos de pădure, care a fost bună pentru arcul unui mâner neobişnuit, „solzos". Vă rog reţineţi că acest copac este otrăvitor.

Anin.

Mesteacăn plângător.

Texturile speciale

Acestea sunt tipurile de lemn care dau u caracter special unui coş de nuiele.

Arinul (*Alnus spp.*)
Trebuie cules devreme când mâţişorii masculin sunt încă tari şi mâţişorii feminini sunt de culoar violetă. Conurile mature nu vor supravieţui î timp şi este mai bine să fie îndepărtate.

Callistemon (*Callistemon spp.I*)
Unele texturi bune pot fi descoperite pur ş simplu din întâmplare. Mie mi s-au oferi câteva rămurele tăiate dintr-o tufă bogată car urma să fie arsă. Aşa am descoperit că atâ păstăile cu seminţe cât şi frunzele sun surprinzător de viguroase şi rezistente, chiar ş după câteva luni după ce au fost folosite î împletitura unui coş.

Mesteacănul (*Betula spp.*)
O poiană de puieţi răsăriţi de la sine este privelişte minunată într-o zi însorită de iarnă Rămurelele subţiri şi stufoase sunt aspre la pipăit dar au un contrast bun, plin de culoare, pentru împletitura de pe margine. Crengile căzătoare al mesteacănului plângător au mâţişori purpuri maronii. Dacă sunt tăiate devreme, în timpu iernii, sunt încă foarte rezistente şi tari, mulţ dintre aceşti mâţişori vor rămâne după ce sunt ia împletiţi într-un coş decorativ.

Vânjul
Produce rămurele viguroase şi dese dacă este curăţit în mod regulat. Culoarea verde închisă este cel mai bine păstrată dacă este ţinut într-ur loc uscat, după tăiere. Dacă este necesar, înmuiaţi-l timp de câteva ore înainte de folosire.

Alunul corilus (*Corylus avellana contorta*)
O rămurică dintr-un copac matur va forma un mâner curbat într-un mod interesant sau va crea o bază neobişnuită pentru rama unui coş.

▷ *Corylus avellana contorta.*

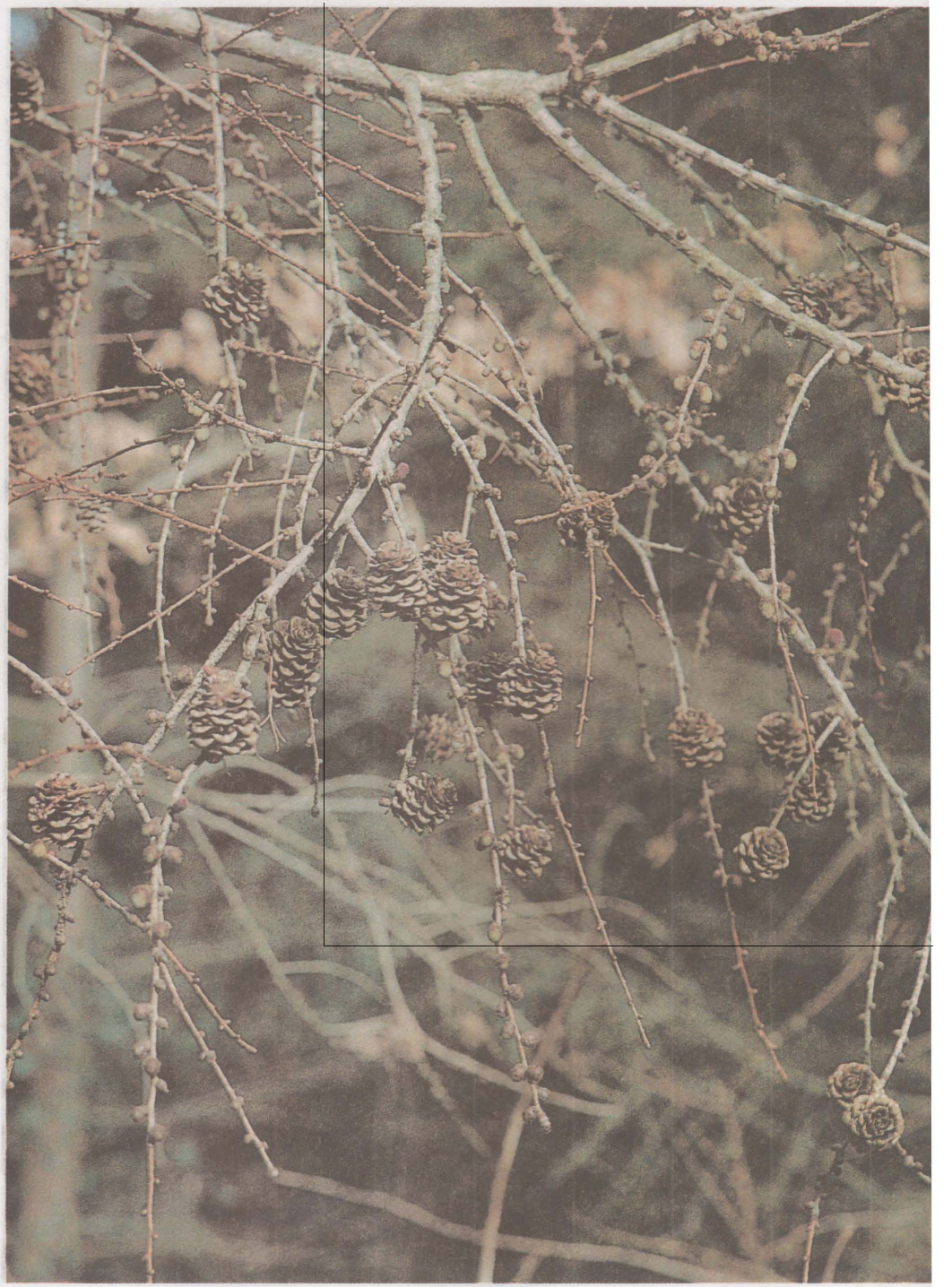

Zada

Alunul (*Corylus spp.I*)
Dacă sunt culese şi folosite la începutul sezonului, mlădiţele cu mâţişori nedezvoltaţi sunt foarte decorative pentru un coş mic.

Zada (*Larix spp.*)
Conurile sunt extrem de tenace. Sunt un adaos atractiv pentru împletitura de pe margine, deşi este posibil să fie nevoie să fie înmuiate în apa fierbinte timp de o oră înainte de a fi folosite.

Magnolia (*Magnolia spp.*)
Nu este un copac pe care să îl curăţiţi regulat, dar în mod surprinzător, rămurelele tinere cu muguri catifelaţi pot fi folosite la împletitură. (Eu am descoperit aceasta în mod accidental, când un camion mare mi-a rupt o ramură din *Magnolia salicifolia*).

Vâscul (*Viscum album*)
Frunzele şi tulpinele verzi gălbui pot fi uneori combinate şi împletite împreună cu alte ramuri mai dese. Manevraţi cu grijă, deoarece tulpinile scurte şi împreunate sunt fragile când sunt uscate. (Vâscul care a fost folosit la decorarea casei de Crăciun şi de Anul Nou este de obicei prea uscat pentru a fi folosit la împletit după ce este dat jos în noaptea de 5/6 ianuarie... aşa că lăsaţi o parte afară să se decoloreze încet!)

Stejarul (*Quercus spp.*)
Uitaţi-vă în pădure după mlădiţele tinere care au gale, formate de larvele de viespi.

Răchita (*Salix caprea, cinerea sau discolor*)
Este un nume general dat oricăreia dintre aceste varietăţi de salcie, care cresc în sălbăticie. Ramurile trebuie tăiate cu mult înainte ca mâţişorii argintii, masculini, să se transforme în bulgări galbeni de polen. Mlădiţele noi sunt scurte şi viguroase, dar „puişorii" strălucitori reprezintă în mod cert un plus. Toate sălciile – există sute de varietăţi – au mâţişorii care variază ca formă şi culoare, dar doar câţiva rămân ferm agăţaţi de ramură după ce se usucă.

Afinul sau coacăzul negru (*Vaccinium spp.*)
Curăţirile făcute cu grijă vor produce ramuri scurte şi dese, care sunt un bonus pentru textură. Culoarea tulpinilor verzi se va menţine uneori mai bine dacă sunt tăiate, ţinute într-un loc uscat şi întunecos şi apoi înmuiate pentru scurt timp în apă fierbinte înainte de a fi folosite.

Mâţişori de alun alături de salcie şi sânger.

Magnolia.

Stejar.

Cum să facem un coș simplu, rotund

Un coș simplu, rotund este un model bun de a fi încercat pentru prima oară. Nu vă așteptați la un coș perfect rotund – forma se va îmbunătăți odată cu practica. Mai important este să alegeți tipul de lemn cu o culoare și textură bune. Coșul dumneavoastră terminat va fi individual și mult mai atrăgător decât unul cumpărat iar culoarea și aroma unor tipuri de lemn vor fi un bonus nemuritor.

Oricare din materialele menționate în capitolul „Copaci, tufe și plante agățătoare utile" poate fi folosit la împletit, dar aracii pentru margine este preferabil să fie făcuți din salcie sau din unul dintre sângerii de grădină, deoarece trebuie să fie flexibili când sunt îndoiți ca să formeze marginea.

Ca în orice meșteșug, tradiționaliștii vor spune că există un mod „corect" și un mod „greșit" de a face lucrurile. Oricum niciodată să nu ezitați să încercați propriile variante. Dacă este solid și arată binișor, atunci este „bine".

Instrucțiunile incluse în această carte sunt mai potrivite pentru oamenii care lucrează cu mâna dreaptă. Dacă sunteți stângaci, este posibil să preferați să lucrați în direcție opusă, așadar instrucțiunile vor trebui inversate. Deasemenea, va fi mai ușor dacă diagramele sunt privite în oglindă.

Principalele etape

Există șapte etape de bază pentru acest coș:

- Alegeți materialele: decideți ce combinație de culori doriți pentru coșul dumneavoastră și colectați nuielele necesare.
- Baza: se confecționează punând bețele în formă de cruce; se folosesc șase bețe viguroase, solide. Sunt unite cu fermitate și apoi o împletitură care folosește două nuiele, făcute din rămurele fine, se utilizează pentru a cuprinde fiecare băț din bază, astfel încât să creeze o împletitură sub forma de roată cu spițe.
- Cadrul: câte două nuiele lungi sunt introduse în stânga și în dreapta fiecărui băț din bază și îndoite în sus pentru a forma cadrul coșului. Unghiul de îndoire se apropie de 90°.
- Se folosesc primele mănunchiuri de trei patru nuiele de după introducerea nuielelor pentru cadru: aracii laterali sunt fixați la locul lor cu ajutorul unor legături puternice formate din împletituri de trei patru nuiele.
- Părțile laterale: diverse stiluri de împletitură pot fi folosite pentru a construi părțile laterale ale coșului terminând cu o ultimă fâșie de împletitură de trei patru nuiele.
- Marginile: la înălțimea necesară, aracii laterali sunt îndoiți și împletiți într-o margine decorativă.
- Procesul de finisare.

Toate aceste etape sunt descrise mai amănunțit în paginile următoare.

Uneori nuielele vor plesni în timp ce lucrați. Aceasta nu este un dezastru. Pur și simplu tăiați nuiaua crăpată, introduceți o alta nouă lângă ea și continuați lucrul.

Coș rotund, simplu, împletit conform instrucțiunilor din acest capitol.

Alegerea materialelor

Orice tip de lemn care trece testul încheieturii (vezi pagina 13) poate fi folosit. Oricum este important de ținut minte următoarele lucruri: bețele pentru bază trebuie să fie cele mai viguroase, aracii laterali trebuie să fie atât puternici cât și flexibili (în special în locul unde începe rama) și împletiturile trebuie să fie întotdeuna cât mai fine... Dar cât de colorate, plăcute la atingere și ingenioase doriți.

Pentru a termina coșul veți avea nevoie de materialele listate dedesubt. Cantitățile citate sunt doar aproximative, și este întotdeuna de preferat să adunați mai multe pentru a înlocui nuielele care se rup.

- Șase nuiele pentru bază, toate de grosimea unui creion și de aproximativ 30 cm în lungime.
- Două sau patru bucăți lungi dintr-o plantă târâtoare precum murul (*Rubus spp.*), trandafirul sălbatic (*Rosa canina*), caprifoiul (*Lonicera spp.*), akebia (*Akebia spp.*) etc. Este posibil să fie nevoie să le înmuiați pentru o scurtă perioadă.
- Douăzeci și patru de araci laterali (de obicei salcie sau sânger)de aproximativ 75 cm lungime. Toate trebuie să fie de aceeași grosime pe aproximativ 45 cm la capătul subțire. Aici vor fi îndoite în jos, pe ramă, și este important să alegeți nuiele flexibile care să nu fie prea groase în acest loc.
- Douăsprezece nuiele fine pentru primele împletituri de trei, patru nuiele de după introducerea aracilor laterali (salcia și sângerul sunt cele mai bune).
- O cantitate de nuiele pentru împletitură care depinde de dimensiunile coșului dorit.
- Douăsprezece nuiele pentru împletitura viguroasă făcută din mănunchi de trei, patru nuiele la partea de sus.
- O pereche de foarfeci de vie, o șurubelniță și o andrea de tricotat.
- Un set complet de unelte folosite la confecționarea coșurilor este descris în paginile precedente din carte. Oricum, pentru primul dumneavoastră coș, doar foarfecele de grădină, o șurubelniță și o andrea de tricotat sunt cu adevărat cruciale.

Baza

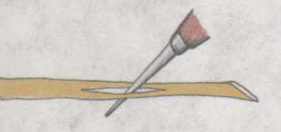

1.

1. Folosind șurubelnița (sau sula) faceți despicături în centrul a trei bețe din bază. Răsuciți puțin șurubelnița pentru a alungi despicătura și pentru a crea ceea ce se numește „zâmbetul".

2.

2. Faceți o tăietură oblică (ascuțiți) vârfurile a trei nuiele nedespicate. Aceasta se poate face cu un cuțit ascuțit sau cu un foarfece de vie.

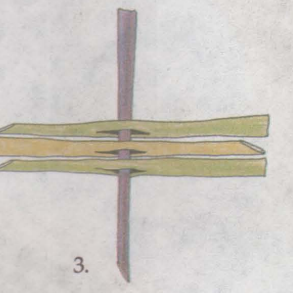

3.

3. Introduceți aceste bețe ascuțite prin bețele despicate, unul câte unul, asigurându-vă că alternați „vârfurile" cu bazele (capetele subțiri și capete groase).

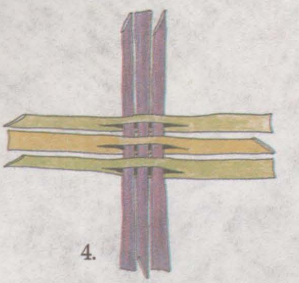

4.

4. Când toate cele trei nuiele ascuțite au fost introduse alternând capetele, s-a obținut o împletitură în formă de cruce.

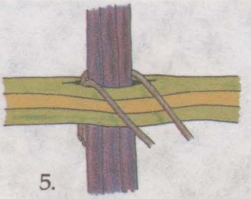

5.

5. Țineți împletitura în formă de cruce în mâna stângă și introduceți capetele subțiri, ascuțite, a două bucăți de mur, liană, salcie etc., într-o parte a „zâmbetului". Lăsați una dintre bucți în față. Treceți cealaltă bucată prin spatele celor trei bețe ale bazei și înapoi în față.

6. Ținând pe loc împletitura din mâna dreaptă cu degetul mare al mâinii stângi, treceți împletitura din mâna stângă pe deasupra primelor trei bețe, prin dosul următoarelor trei și înapoi, în față, din nou. În timp ce faceți aceasta, introduceți crucea un sfert de cadrul în direcția opusă mersului ceasului.

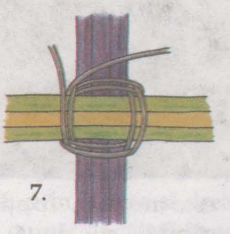

7.

7. Repetați această mișcare de legare, lucrând de fiecare dată cu împletitură nouă din mâna stângă și fixând celălalt capăt cu degetul mare al mâinii stângi, până ce ați terminat două runde. Această împletitură care folosește două nuiele se numește „împerechere".

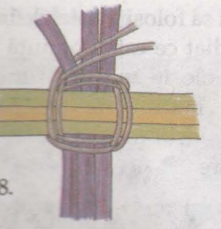

8.

8. Acum îndepărtați cu blândețe unul dintre cele două bețe de margine într-o parte, având grijă să nu îl rupeți. Treceți una din cele două nuiele prin spatele acestui băț, trageți-o în jos cu fermitate și apoi aduceți-o înapoi în față.

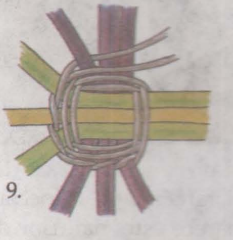

9.

9. Continuați să împerecheați în acest fel, îndepărtând ușor în lateral toate cele opt capete ale mânerelor ce formează crucea de câte trei. O împletitură strânsă în acest prim stadiu va ajuta la obținerea unui coș puternic.

10.

10. Adăugați alte nuiele lungi, atunci când e nevoie, folosind o împletitură de „împerechere". Întotdeuna potriviți capetele subțiri ale nuielelor moi cu capetele subțiri ale nuielelor deja împletite și capetele groase cu alte capete groase. Noua nuia va fi plasată în stânga și dedesubtul capătului vechi. În acest fel, noua împletitură ține vechiul capăt pe loc. Capetele sunt aranjate mai târziu.

Începeți să folosiți nuielele împerecheate ale bazei imediat ce este obținută forma de roată cu spițe. Folosiți mai întâi nuielele mai fine, verificând întotdeuna poziția bețelor-spiță. Fixați-le la locul lor cu fiecare împletitură de împerechere.

11. Mie îmi place să lucrez cu două perechi de împletituri, față în față, în special la coșurile mai mari deoarece este mai ușor de obținut o formă regulată. Când primele nuiele se termină, încheiați o împletitură de împerechere acolo și începeți o alta pe partea opusă a bazei, prin introducerea vârfurilor ascuțite subțiri sub rândul precedent de împletitură. Continuați împletiturile împerecheate cu fiecare grup având grijă să nu lăsați ca o parte să o întreacă pe cealaltă.

Baza pe jumătate terminată făcută din două seturi de salcie. Oricând aveți nevoie de o pauză pot fi folosite cârlige de rufe pentru a ține împletiturile la locul lor.

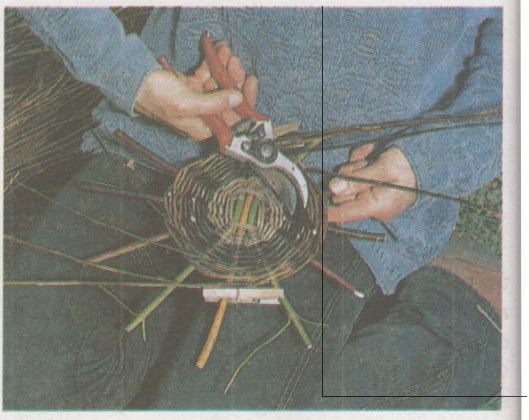

12. „Dați jos" sau potriviți capetele cu foarfecele de vie, tăindu-le pe diagonală astfel încât să se sprijine cu fermitate de un arac lateral ca să nu alunece prin spațiile goale.

Terminați baza cu vârfurile subțiri ale nuielelor, împingând ultimele capete de împletituri sub rândul precedent pentru a le împiedica să se despletească.

13. Dacă este necesar, fixați împletitura temporar legând-o cu două ațe subțiri. Ajustați nivelul bețelor bazei cu marginea exterioară.

O bază puțin boltită înspre interior asigură stabilitate. Puteți încuraja această formă, îndoind-o din când în când deasupra genunchiului, în timp ce lucrați.

Cadrul

Fixarea aracilor laterali

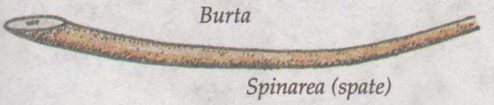

Orice nuia are o curbură naturală când este îndoită.

Tăiați pe diagonală (ascuțiți) capetele groase ale bețelor. Veți vedea că fiecare nuia are o curbură naturală după care se poate îndoi mai ușor. Dacă doriți un coș cu părți laterale verticale, tăiați pe „burta" nuielei; dacă doriți să aibă o formă de castron, tăiați pe „spatele" nuielei.

1. Cu fundul deja împletit al coșului în fața dumneavoastră (în sus) introduceți câte o nuia în împletitură, prin stânga și dreapta fiecărui băț din bază, cu partea tăiată în sus. Este mai ușor să faceți aceasta dacă mai întâi creați un canal cu o sulă sau cu o andrea, muiată în seu sau vaselină, dacă este necesar. Împingeți nuiaua cât mai mult merge. Repetați aceasta cu toți aracii laterali. În final numărul aracilor va fi dublu față de numărul „spițelor".

Îndoirea aracilor laterali

2. Introduceți baza invers, adică normal, (cu fundul coșului în jos) și așezați această „pânză de păianjen" pe jos, cu o greutate în centru. Folosind unghia degetului mare, crestați nuiaua de lângă bază, și îndoiți în sus, cu blândețe, fiecare arac, dându-i drumul după ce este făcută îndoitura.

3. Strângeți sus aracii, adunându-i doi câte doi, din părțile opuse.

4. Legați aracii cu o sfoară în partea de sus. Cadrul este acum complet și gata pentru faza următoare.

Muchia fundului de coș

Aceste împletituri se fac cu trei nuiele simultan. Un coș mult mai neted este obținut dacă se folosesc două mănunchiuri de nuiele, fiecare urmărindu-l pe celălalt în jurul coșului.

Aranjați egal vârfurile a șase nuiele pentru împletit. Introduceți trei din ele în stânga unuia dintre araci și celelalte trei în stânga aracului care este exact în partea opusă. (diametral opus).

2. Lucrând cu un mănunchi de trei nuiele, treceți nuiaua primului din mijloc (B) prin spatele primului arac lateral și înapoi, în față. Acum treceți nuiaua din stânga (A) prin spatele a doi araci laterali și înapoi, în față. Nuiaua (C) rămâne în poziția în care se află (deocamdată).

3. Folosind nuiaua din partea stângă (C) treceți-o prin fața primilor doi araci laterali, prin spatele celui de-al treilea și duceți-o în față. Repetați această manoperă totdeauna folosind următoarea nuia din mâna stângă.

4. Înainte să epuizați primul mănunchi începeți cu al doilea în același mod. Niciodată nu lăsați o pauză între două mănunchiuri consecutive.

Fiecare nuia împletită trebuie trasă în jos fermitate, atât în spatele cât și în fața fiecăr arac lateral. Încercați să evitați un spațiu g între împletiturile care formează mucl fundului de coș.

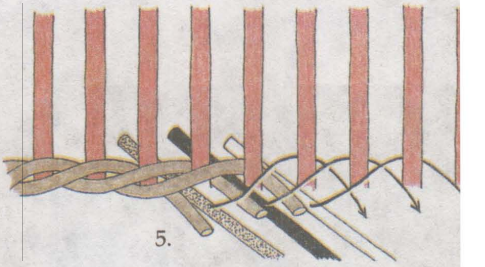

5. Când aceste două mănunchiuri termină uniți-le cu următoarele șase folosinc „împletitură de unire". Puneți o nouă nu lângă și în dreapta capătului vechi, potrivi capetele groase lângă capetele groase capetele subțiri lângă capetele subțiri.

În timp ce împletiți aceste noi spații av grijă ca aracii să stea la același nivel, la loc lor și ca împletitura să fie tot timpul apăsată jos cu fermitate.

Dacă ați folosit sfoară ca să fixați baz puteți, de obicei, să o desfaceți atunci câ două sau trei rânduri de împletituri de t nuiele sunt terminate.

Fața

În timp ce împleteam muchia, mie mi-a fost de multe ori mai ușor să lucrez cu coșul pe masă sau pe un scaun înalt, dar dumneavoastră puteți să lucrați cu el în poală, dacă preferați.

1. Împletitura părții laterale (fața) lasă multă libertate imaginației. Alegeți tipuri de lemn care au și culoare și textură –veți fi surprinși de varietatea care poate fi atinsă.

O împletitură simplă de împerechere (prin fața unui arac lateral, prin spatele următorului și apoi prin față) este cea mai potrivită pentru primul dumneavoastră coș. Alte tipuri de împletituri sunt descrise în capitoului „Variații în desing și împletitură".

Uniți două mănunchiuri în locurile unde fiecare mănunchi din trei nuiele se termină și lucrați ca înainte, cu două mănunchiuri pe părți opuse.

2. Presați în jos, ușor, împletitura după câteva runde.

Dacă doriți să împletiți o nuia subțire dintr-un lemn cu textura mai deosebită, precum zada, care are două conuri ce ocupă spațiu în plus, lucrați doar cu un singur mănunchi pentru această parte.

Continuați să împletiți până când coșul are în jur de 10-15 cm înălțime incluzând cât de mult contrast și verietate doriți.

3. Terminați părțile laterale cu o altă bandă de împletitură de trei nuiele. Puneți-l jos din nou.

Regula esențială de ținut minte este că nuielele trebuie să fie mai subțiri decât aracii laterali; în caz contrar aracii laterali vor fi tensionați și îndoiți de materialul mai puternic. Puteți descoperi, mai târziu, că doriți să folosiți nuiele mai groase – atunci răspunsul este să folosiți araci suplimentari care să îi întărească pe cei deja prezenți, și margini din patru nuiele (vezi paginile 62 și 64).

Gura (marginea)

Sunt foarte multe tipuri de margini care pot fi folosite. Pentru acesta, care este primul dumneavoastră coș, vă recomand o margine simplă, din trei nuiele, descrisă mai jos. Există multe alte tipuri și unele menționate la paginile 58-62.

1. Faceți o îndoitură pe toți aracii laterali cu ajutorul unei bucăți de lemn de aproximativ 1 cm grosime (sau proximativ de două ori diametrul aracilor laterali în acest moment).

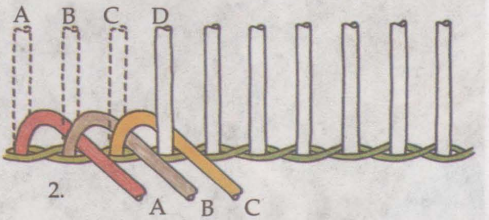

2. Aplecați cu grijă aracul A, treceți-l prin spatele aracului B și aduceți-l în față. Repetați aceasta cu următorii araci verticali (B și C) pentru a ajunge la poziția arătată mai sus.

Primii trei araci sunt îndioți în jos așa cum se descrie la punctul 2.

Primii câțiva araci care sunt împletiți în margine nu trebuie strânși prea tare; trebuie să rămână loc să treceți ultimii araci pe acolo, la capătul ramei.

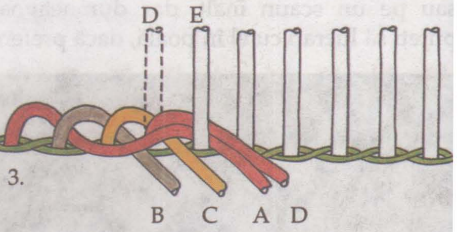

3. Luați dintre cei trei araci, aracul din dreptul mâinii stângi (A) și treceți-l lejer prin fața aracului vertical (D), prin spatele următorului (E) și apoi în față. Apoi îndoiți aracul din dreptul mâinii stângi (D) astfel încât să stea întins lângă aracul A așa cum este arătat mai sus.

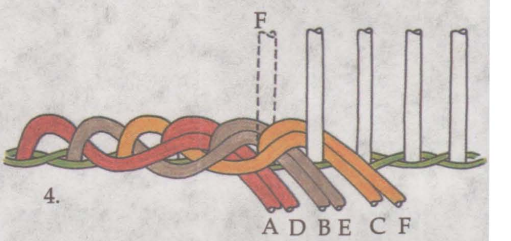

4. Repetați pasul 3 cu celelalte două perechi de nuiele (B și E) și (C și F) astfel încât să aveți trei perechi de araci în față.

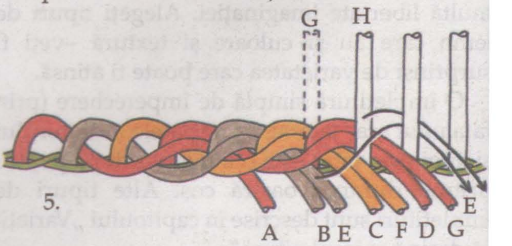

5. Ignorați aracul din dreptul mâinii stângi (A) aflat în perechea din dreptul mâinii drepte (D), repetați pasul 3. Continuați în acest fel în jurul coșului, întotdeuna folosind nuiaua din dreptul mâinii drepte din perechea aflată în dreptul mâinii stângi.

Procesul de finisare

Când nu mai este decât un singur arac lateral rămas vertical, nuielele orizontale finale trebuie să fie aranjate la locul lor. Aceasta poate fi greu de făcut la început, fără a răsuci nuielele greșit. O metodă de finisare alternativă, dar mai puțin satisfăcătoare, care este cunoscută ca „îndesarea", este descrisă deasemenea la sfârșitul acestei secțiuni.

Înainte să folosiți nuielele, în această fază finală, este posibil să fie necesar să la înmuiați frecându-le cu fermitate cu degetul mare.

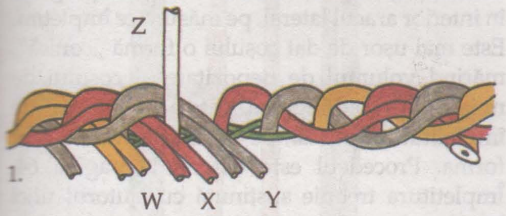

1.

1. Când rămâne numai un singur arac vertical, împletiturile vor fi aranjate cum este arătat mai sus.

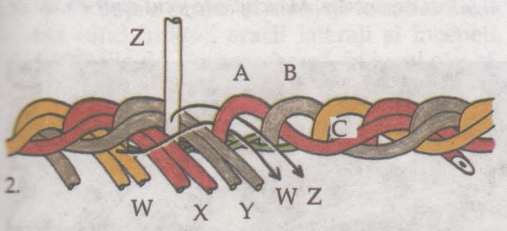

2.

2. Ignorați nuiaua din dreptul mâinii stângi a mănunchiului de împerechere orizontală din dreptul mâinii stângi și treceți-o pe cea din dreptul mâinii drepte (W) prin fața aracului orizontal Z și înapoi prin ochiul făcut de prima nuia care a fost îndoită în jos (A). Ultimul băț vetical (Z) este apoi trecut tot prin acest ochi.

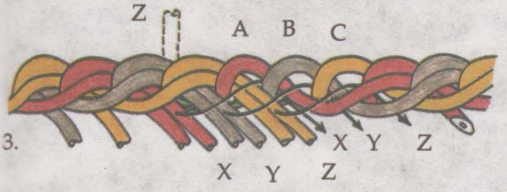

3.

3. Din nou ignorând nuiaua din dreptul mâinii stângi din fiecare din cele trei perechi finale, terminați trecând fiecare nuia din dreptul mâinii drepte (X,Y și Z) prin fața a doi araci și prin spatele unuia înainte să o introduceți în model.

4.

4. În sfârșit, când toate bețele au fost introduse și marginea arată precum este ilustrat mai sus, tăiați toate capetele cu foarfecele de vie. Faceți tăieturile îngrijit, pe diagonală și asigurați-vă că fiecare capăt se rezeamă de un arac vertical. Operațiunea finală se numește „smulgere".

Nu disperați dacă rezultatul nu este perfect neted... nu folosiți benzi adezive procurate din comerț. Jumătate din farmecul lucrului cu nuiele verzi din diverse specii este acela că în mod inevitabil manifestă un caracter tipic, rustic, țărănesc.

Saturarea – o metodă alternativă

Aceasta este o metodă alternativă de a termina o margine de coș,dar este mai puțin atractivă decât cea descrisă mai devreme.

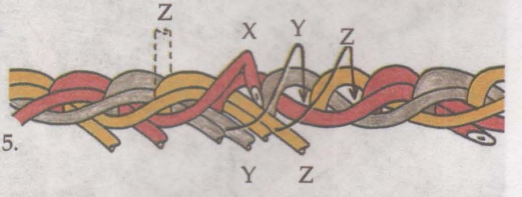

5.

După ce ați terminat de împletit în jurul ultimului arac vertical, luați următoarea nuia orizontală, crestați-o cu degetul mare acolo unde se întâlnește cu al treilea arac și tăiați vârful pe diagonală, aproximativ 5 cm dedesubt. Folosiți sula unsă pentru a face loc, apoi introduceți nuiaua. Acesta este un mod mai simplu, dar mai slab de a finisa și poate fi folosit dacă nuielele sunt „obosite" și ușor de crestat. Terminați coșul „smulgând" capetele precum este arătat mai sus.

Variații de design și de împletituri

După ce ați confecționat coșul simplu, rotund, descris în capitolul precedent, ați învățat lucrurile de bază legate de această meserie. Acum este momentul să încercați câteva dintre multe alte variante. Veți fi surprinși de ceea ce puteți realiza cu diferite materiale și doar cu puțină imaginație.

Eu am tendința să mă concentrez pe formele rotunde și ovale atunci când lucrez cu materiale prelevate dintr-un gard viu, deoarece tipurile de lemn cu cea mai interesantă textură nu pot fi, de obicei, îndoite în dreptul muchiilor.

Modelarea peretelui lateral

Forma peretelui lateral al oricărui coș poate fi modificată, trăgând în exterior sau împingând în interior aracul lateral, pe măsură ce împletim. Este mai ușor de dat coșului o formă „conică", mărind volumul de depozitare al coșului de nuiele prin adăugarea câtorva rânduri de împletitură franceză, pe măsură ce modificăm forma. Procedeul este descris la pagina 64. Împletitura trebuie susținută cu ajutorul unei benzi mai puternice, împletită cu trei sau patru nuiele, pentru a stabiliza și controla noul contur.

Coș de grădină de Dingestow - observați albastrul fermecător al salciei daphnoides. Mânerul este făcut dintr-o nuia de castan comestibil.

Coșurile ovale

Metoda de împletire a unui coș oval este similară cu cea a unui coș rotund, descrisă anterior, cu excepția detaliilor privind începerea bazei.

O bază ovală necesită bețe de două lungimi diferite. Acestea trebuie să fie cu aproximativ 5 cm mai lungi decât dimensiunea finală a coșului. Numărul de bețe pe care le folosiți depinde de design, dar trei, patru sau cinci bețe lungi și șase sau șapte scurte sunt de obicei suficiente, indiferent de design. Este nevoie de bețe duble la fiecare capăt.

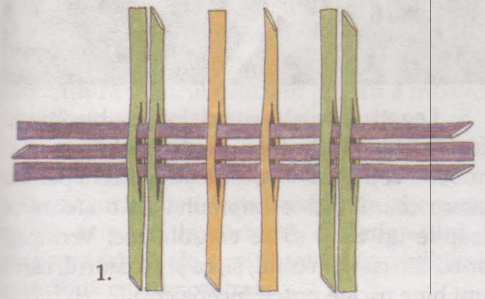

1.

1. Introduceți bețele lungi prin despicăturile făcute în bețele scurte și aranjați-le astfel încât atunci când înfigeți aracii laterali și începeți împletiturile de „împerechere", în jurul său să rezulte o formă ovală uniformă.

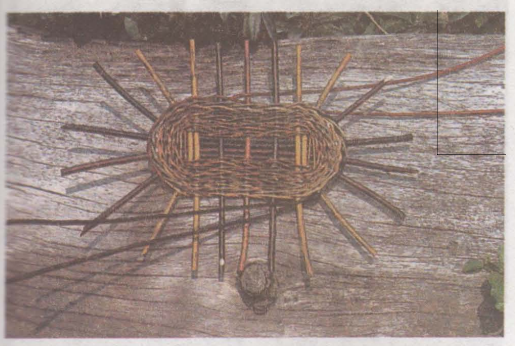

2. Legați bețele care formează fundul coșului cu două rânduri de împletitură, utilizând împletitura dublă pentru un rând, așa cum este descris la pagina 63. Acest tip de legătură ajută la prevenirea tendinței naturale de distorsiune pe care o are un coș oval. După ce ați terminat două rânduri, începeți prin a răsfira bețele de la capete și apoi împletiți în jurul lor, pe rând.

Continuați ca și în cazul fundului unui coș rotund. Când fixați aracii laterali, veți descoperi uneori că trebuie să inserați doar un arac pentru fiecare băț de pe laturile drepte. Dacă aracii sunt prea apropiați, nu veți putea utiliza decât împletituri foarte fine. Marginile rotunjite au nevoie de araci pe ambele părți ale fiecărui băț de la baza coșului pentru a da un aspect plăcut exteriorului modelului.

Coșuri cadru

Aceasta reprezintă o modalitate alternativă de împletitură de coș și utilizează un cadru preformat precum și arcuri preformate. Cadrul poate avea forma rotundă sau ovală sau, dacă doriți să obțineți ceva puțin mai individualizat, puteți utiliza ca bază și o ramură cu neregularități naturale.

Cadrul și arcurile trebuie confecționate cel puțin cu câteva săptămâni în avans pentru a permite formei să se „așeze" și să se usuce.

Deși este distractiv și util să confecționați coșul cadru, eu personal consider că numai răchita și rugul de mur pot fi împletite cu succes în jurul acestor colțuri atât de compacte.

Cadrul rotund sau oval

Selectați o nuia de răchită puternică, în jur de 215 cm lungime, pentru cadru. Bucăți groase de mur sălbatic sau trandafir sălbatic sunt, de asemenea, adecvate. Dați forma lemnului îndoindu-l în interiorul unei matrițe, cum ar fi, de pildă, o tigaie mai mare, și lăsați-l să se usuce o săptămână sau două. Acest lucru este mai ușor dacă încercați să imprimați acestui lemn forma doar prin îmbinarea capetelor.

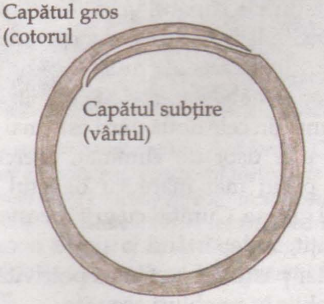

1. Înainte ca nuiaua să devină complet uscată, faceți o îmbinare a capetelor suprapunându-le pe o tăietură lungă de aproximativ 15 cm și practicată pe fiecare dintre ele.

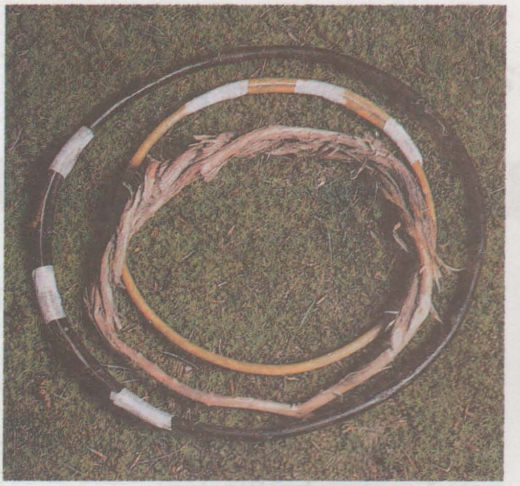

2. Legați temporar îmbinarea cu sfoară care va fi îndepărtată pe măsură ce progresați cu împletitura. Controlați forma cadrului din timp în timp; când este complet uscat, puteți începe să confecționați coșul.

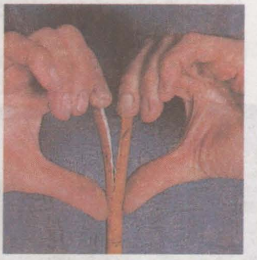

3. Faceți coarde din nuiele groase care vor fi despicate pe lungime. Despicați o nuia făcând o mică tăietură la capătul gros al acesteia.

4. Adânciți despicătura în mod gradat, până la capătul celălalt al nuielei, controlând procesul cu degetele mari de la mână.

Dacă una din cele două părți este mai groasă, diferența este ușor de eliminat, exercitând o presiune puțin mai mare cu degetul asupra părții mai groase. Curățiți cu grijă aceste coarde cu un cuțit, îndepărtând o parte a miezului lemnos, dar păstrând grosimea potrivită. Tăiați capetele oblic în unghiuri ascuțite.

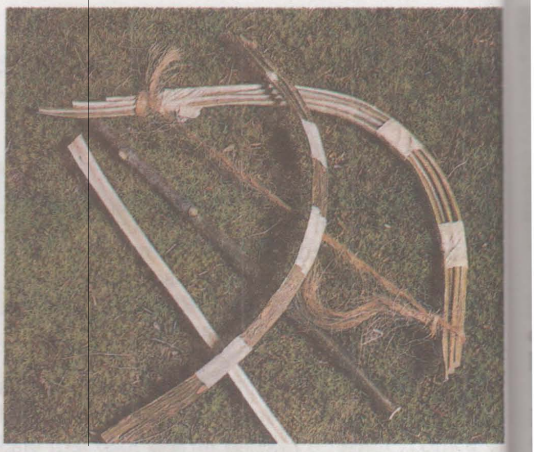

5. Legați capetele coardelor cu bucăți de sfoară și arcuiți-le ușor pentru a le formata. Probabil veți avea nevoie de trei perechi pentru fiecare coș. Fixați-le împreună cu o sfoară și lăsați-le un timp să se consolideze. Verificați forma din când în când, și, ca și cu cadrul, când sunt bine uscate puteți începe coșul.

6. Începând de la unul dintre capetele coșului, atașați prima pereche de coarde la cadru.

Utilizând o nuia de răchită, împletiți în jurul cadrului, atât prin interiorul cât și prin exteriorul coardelor.

Continuați împletitul până când ajungeți în punctul în care următoarea pereche de coarde trebuie adăugată.

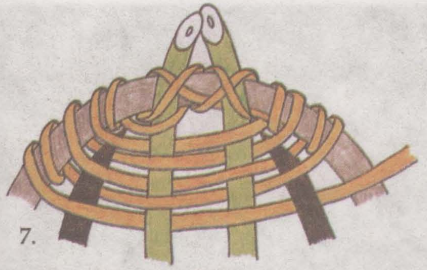

7.

7. Ascuțiți următoarea pereche de coarde la capete și împingeți-le prin împletitură pentru a le poziționa cu precizie în interiorul cadrului.

Veți observa că împletitura trebuie îndesită la capete. Pur și simplu faceți încă o împletitură în jurul cadrului pentru a menține linia mai mult sau mai puțin strânsă.

Toate îmbinările acestui coș trebuie să aibă capetele unite. Încercați să variați poziționarea îmbinărilor; puteți trata îmbinările alternativ, ca pe o parte importantă a design-ului și asigurați-vă că ele sunt întotdeuna vizibile la cele două coarde centrale.

Când puteți, adăugați cele două coarde finale în același mod descris mai sus.

Când toate coardele au fost adăugate, începeți să lucrați la celălalt capăt al coșului, legând primele două coarde exact în același mod ca mai înainte. Lucrați către centru dinspre ambele capete, inserând celelalte capete ale coardelor în împletitură. Până când veți fi ajuns la centru, linia împletiturii trebuie să fie precisă.

Coș cu rama ovală - făcut în întregime din rug de mur curățat de ghimpi, incluzând rădăcina pentru una dintre bucățile lungi.

Coș cu cadru cu forma nedifinită

Metoda de împletire descrisă mai sus poate fi aplicată, deasemenea, atunci când folosim un cadru cu forma neregulată, făcut dintr-un lemn contorsionat.

Cadrul poate fi obținut prin îmbinare la capete dintr-o singură nuia, sau puteți lua două fragmente distorsionate și le puteți uni la capete. Alternativ, o bucată lungă poate fi înfășurată în jurul ei înșiși pentru a forma un inel solid; utilizați un cuțit pentru a aranja cu grijă capetele, astfel încât să fie potrivite cu design-ul coșului.

Căutați un tip de nuia care să aibă grosimea degetului și să fie contorsionată într-o formă interesantă. Caprifoiul sălbatic care a trebuit să se cațare în jurul ramurilor într-o pădure întunecoasă timp de mai mulți ani va oferi adeseori un material interesant pentru confecționarea acestui tip de coșuri. Există, de asemenea, doi copaci de grădină care sunt ușor de cultivat și crescut și sunt ideali pentru acest tip de cadru – salcia creață (*Salix tortuosa*) și alunul răsucit (*Corylus contorta*).

Coșuri cu contur neregulat sau fără formă. Cel neterminat din dreapta, ilustrează metoda de împletire dinspre amândouă capetele spre mijlocul coșului. Nu uitați că două nuiele de întărire tot trebuie introduse în împletitură la capătul de sus. Nu uitați nici că toate împreunările au fost făcute pe cele două nuiele centrale de întărire.

Mânerele

Nuielele de frasin pot fi mânere solide și simple pentru un coș mic și reprezintă o piesă de rezistență pentru mânerele îmbrăcate în împletitură. Alegeți nuiele care au grosimea între cea a unui creion și cea a unui deget. Mugurii negri reprezintă un element suplimentar, deși, poate veți dori să-i dați jos, în cazul în care vreți să înfășurați mânerul cu nuiele fine. Confecționați un mâner „arc" îndoind cu grijă nuiaua și legând-o pentru a-i da forma.

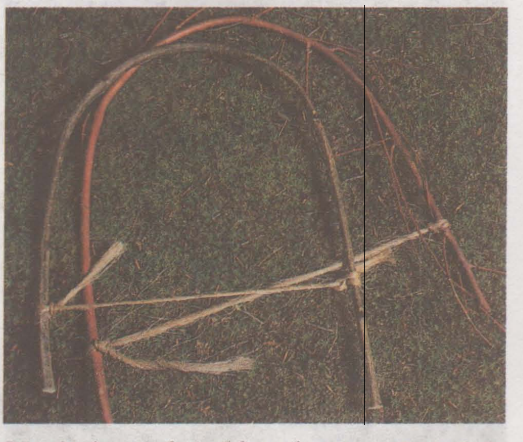

Lăsați-o într-un loc călduț cel puțin o săptămână, controlându-i și corectându-i forma din timp în timp.

Marcatori de mâner

Aceștia sunt niște bețe ajutătoare de răchită, groase, care sunt inserate temporar în împletitura laterală, pentru a păstra un spațiu deschis pentru mâner. Ele trebuie să fie mai lungi decât înălțimea coșului, astfel încât să poată fi prinse și îndepărtate cu ușurință. Tăiați oblic un capăt al marcatorului și împingeți-l drept în jos (până la primul marcaj, dacă este posibil), la stânga și în sus. Repetați operațiunea în partea opusă a coșului. Continuați să împletiți până când terminați marginea de sus, ca și când marcatorul și aracul vecin ar fi un singur arc.

Marcatori de mâner din răchită galbenă introduși în împletitură, pe diametru.

Mânerul simplu

Când marginea de sus a coșului dumneavoastră este terminată, îndepărtați marcatorii temporari ai mânerului.

Partea ventrală (burta)

1. Tăiați oblic capetele arcului mânerului pe interior. Introduceți și apoi scoateți o sulă bine unsă în spațiul gol, rămas de la marcatori. Apăsați ambele capete ale mânerului în jos în lăcașul respectiv.

Mânerul este fixat apoi cu ținte subțiri din răchită uscată, care străpung mânerul pentru a împiedica smulgerea acestuia – procedeul este denumit „baterea în cuie a arcului". Găuriți în diagonală mânerul cu o țepușă unsă, sau un alt dispozitiv asemănător.

2. Îndepărtați țepușa și apoi bateți capătul ascuțit al unei bucăți scurte de răchită uscată, nu mai groasă de 3 mm, prin gaura făcută anterior. Tăiați ambele capete ale „cuiului", pentru a-l duce la același nivel cu pereții coșului.

Mânerul înfășurat în împletitură de nuiele

Nuiele fine se înfășoară în jurul mânerului-arc pentru a-i da aspect și rezistență.

După ce arcul este bătut în „cuie", alegeți opt până la douăsprezece nuiele subțiri cele de răchită sunt de obicei cele mai bune deoarece nuielele trebuie să fie foarte flexibile) și ascuțiți-le la un capăt.

Înfigeți trei sau patru nuiele – depinde de mărime, în împletitura din partea stângă a fiecărui capăt al mânerului. O sulă unsă va ajuta la deschiderea căii de trecere

1. Luând un set de nuiele ca pe un mănunchi, înfășurați-le în jurul arcului de trei sau patru ori, păstrând spații goale la intervale egale, până când veți ajunge la celălalt capăt al mânerului. Trebuie să se termine în interiorul coșului, aproape de margine.

Utilizați o sulă pentru a crea un spațiu în peretele din partea stângă a mânerului (văzut din interior). Înfigeți nuielele, una câte una, până în partea exterioară a coșului și lăsați-le până mai târziu.

2. Acum repetați procedura cu cel de al doilea grup de nuiele, începând din cealaltă parte a coșului. Dacă mai există goluri în împletitură, puteți insera suplimentar una sau două nuiele și le puteți potrivi astfel încât să umple spațiul gol.

Un mâner învelit ici și colo poate arăta atractiv dacă alegeți un arc de mâner făcut din salcie colorată în armonie cu ansamblul împletiturii.

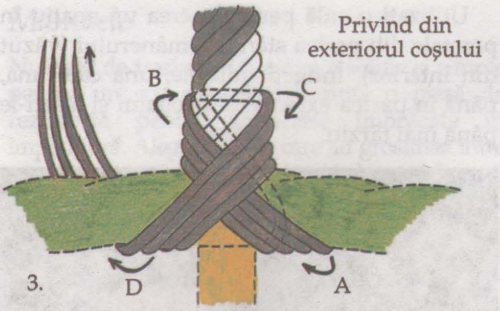

3. Duceți capetele (toate împreună) din (A), pe diagonala peste mâner către interiorul coșului (B), în jurul mânerului (C) și în diagonală peste ele însele înapoi înspre exterior. Apoi, treceți-le prin perete în interior (D).

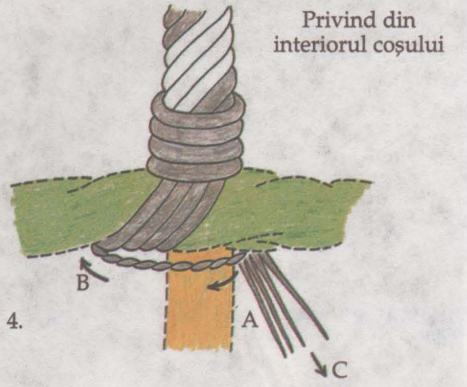

4. Faceți o răsucire ca de frânghie cu capetele (A) și treceți-le prin perete (B) în exterior, păstrând o tensiune corespunzătoare și apoi treceți capetele înapoi către interior (C).

Terminați împletindu-le una câte una, în interiorul și în exteriorul peretelui.

Repetați pașii 3 și 4 pentru capetele de nuiele de la cealaltă parte a coșului.

Finisaj os de scrumbie

Finisaj os cde scrumbie este o metod alternativă atrăgătoare de a termina împletitu nuielelor.

Înfășurați mânerul așa cum am descris în pașii 1 și 2 din secțiunea de mai sus terminând cu adusul nuielelor pe partea exterioară a coșului.

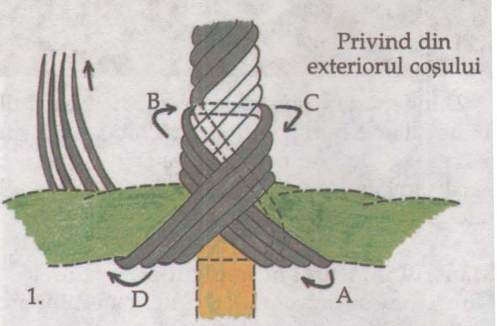

1. Duceți nuielele una câte una, începând cu cea mai apropiată de mâner, de la (A), în diagonala peste mâner până în interiorul coșului (B), în jurul mânerului (C), în diagonala înapoi peste (D) și apoi treceți-le prin perete către interiorul coșului.

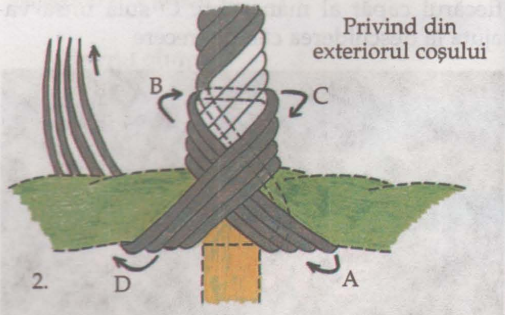

2. Repetați operațiunea cu fiecare nuia pe rând, ținând bine nuielele la vârf și menținând tensiunea strânsă.

Terminați ca mai înainte, răsucind nuielele într-o frânghie fină și trecându-le prin perete către exterior, apoi din nou în interior, înainte de a împleti capetele.

Mânerele laterale

Pentru un coș mare de lemne (târnă), mânerele laterale pot fi construite în jurul unui mic arc de mâner într-un mod similar celui descris mai sus. Totuși, la coșurile mai mici, mânerele laterale se fac cel mai bine doar cu două nuiele lungi solide (din nou răchita este cea mai recomandată).

De obicei este necesar că „răsucim" nuielele pentru acest tip de mâner. Acest lucru implică ruperea fibrei de nuia și răsucirea ei ca pe o frânghie, astfel încât să poată parcurge un traseu sinuos, cu curburi strânse fără a se înnoda. Este o tehnică dificilă, dar eu m-am decurcat destul de bine la început, răsucind nuiaua strâns în jurul unei sticle, pentru a o face mai flexibilă. Totuși, ca orice altceva, este vorba de o îndemânare deosebită, care se capătă cu practica. Metoda folosită de către mine este descrisă mai jos.

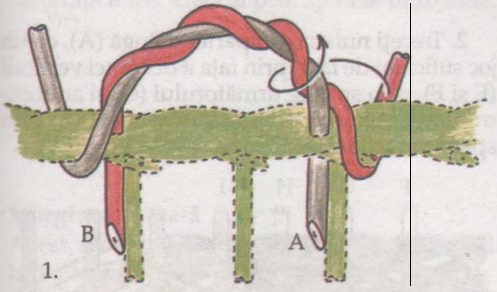

1. Ascuțiți prin tăiere oblică și înfigeți două nuiele (A și B) în împletitura de pe părțile laterale ale coșului, câte una lângă fiecare dintre doi araci care se găsesc la o distanță de aproape o palmă. Nuiaua din partea dreaptă (A) trebuie să fie puțin mai groasă decât cealaltă, deoarece ea joacă rolul unui arc.

Ținând coșul cu partea exterioară spre dumneavoastră, îndoiți nuiaua din partea dreaptă (A) sub forma unui arc și treceți-o prin perete, prin stânga celeilalte nuiele ale mânerului (B) către interiorul coșului, lăsând suficient spațiu pentru ca o mână să încapă fără dificultate.

Luați cea de a doua nuia a mânerului (B) și răsuciți-o uniform în jurul nuielei – arc (A) de trei ori, înainte de a o introduce, în dreapta nuielei arc, prin perete, până în interiorul coșului.

Acum aduceți-o înapoi prin stânga nuielei arc, răsuciți-o din nou dedesubtul și în jurul mânerului și introduceți-o, prin perete, în interior.

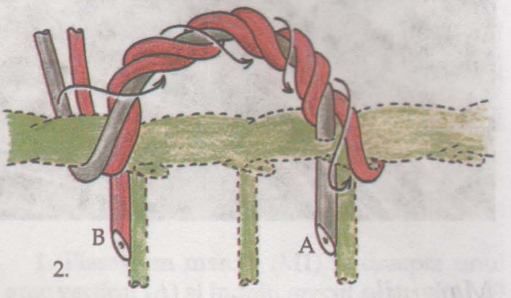

2. Luați din nou prima nuia (A) și răsuciți-o în jurul mânerului în spațiile rămase goale.

Continuați să împletiți până la sfârșit

Răsucirea nuielelor de răchită

Uneori, în special atunci când confecționăm mânere laterale mici, este necesar să răsucim nuielele de răchită, prin aceasta rupând oarecum fibrele, pentru a putea trece nuiaua prin spații foarte înguste și întortocheate, fără a se încurca sau a se înnoda.

Fixați bine capătul gros în coș și apucați nuiaua cu mâna stângă, la o distanță de 15 cm față de vârful ei. Acum, folosindu-vă de mâna dreaptă, răsuciți vârful nuielii între degetele arătător și mare și apoi înodați vârful ca și când ați îndoi un mâner, până când fibrele se despart.

În timp ce fiecare porțiune de 15 cm este răsucită, mișcați mâna stângă în josul nuielei și repetați această mișcare de înfășurare.

Când utilizați nuiaua pentru a confecționa mânerul etc., răsuciți din nou fiecare porțiune pe măsură ce lucrați.

Margine cu patru nuiele –în – spatele a două

Marginile

Marginea simplă de trei nuiele utilizată la confecționarea coșurilor în capitolul precedent este rezistentă și totuși simplu de realizat. Marginea poate fi însă lucrată și cu patru sau cinci nuiele, introducând nuiele suplimentare de la început, lucrând întotdeuna cu patru sau cinci perechi de nuiele în față. Oricum, există numeroase alte variante și unele dintre ele sunt descrise mai jos.

Dacă utilizați coșul de răchită cultivată în răchitărie nuielele trebuie înmuiate înainte de a începe orice margine de coș.

Marginea cu patru nuiele în spatele a două
Aceasta este o margine atrăgătoare, puțin mai mare, care poate fi lucrată și cu cinci sau chiar șase nuiele. Pentru a realiza o margine de succes, aracii trebuie să fie apropiați; altfel, va rezulta o margine slabă, inegală.

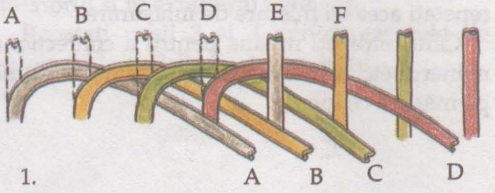

1. Aplecați patru araci în lateral, trecându-l pe fiecare prin spatele a doi araci verticali din dreapta lor și aducându-i în față, precum este arătat.

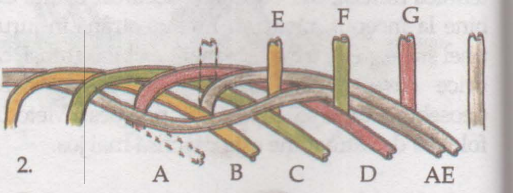

2. Treceți nuiaua din partea stângă (A), cu un joc suficient de larg, prin fața a doi araci verticali (E și F), prin spatele următorului (G) și aduceți-o în față. Acum îndoiți aracul vertical (E) prin spatele aracilor F și G ca să se afle lângă (A).

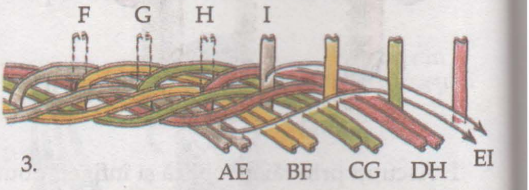

3. repetați pasul 2, cu următoarele trei seturi de araci (B și F, C și G și D și H), astfel încât să aveți patru perechi de araci în față.

Continuați în acest mod, lucrând mereu cu nuiaua din partea dreaptă a perechii din partea stângă, continuând tiparul acesta de trecut prin fața a doi araci verticali și prin spatele unuia, până când nu mai rămân decât doi araci verticali.

La început, instrucțiunile pentru unele margini pot părea extrem de complicate, în mare măsură așa cum mi se par și mie unele modele de tricotat – dar vă rog să nu intrați în panică ! Dacă simțiți că vă împotmoliți, pur și simplu priviți cu grijă la o poză a unei margini terminate. Este posibil să vedeți și să înțelegeți modelul pe care intenționați să-l realizați.

4.

4. Ultimele două nuiele orizontale (U și V) sunt, fiecare, trecute pe sub primii araci care au fost îndoiți în jos (A și B), iar ultimele nuiele verticale (Y și Z) sunt trecute pe lângă aceștia.

5.

5. Ultimele nuiele încheie modelul trecând prin fața a trei araci și prin spatele unui arac.

Marginea placată

Acest model de margine lasă o impresie de lucru terminat.

Aracii nu trebuie să fie prea apropiați deoarece ar putea să se încurce unul în altul cu ușurință, în porțiunile neadecvate.

Găsiți trei araci suplimentari, de aceeași grosime ca și aracii verticali, și două bucăți scurte de răchită, pentru a fi utilizate ca marcări.

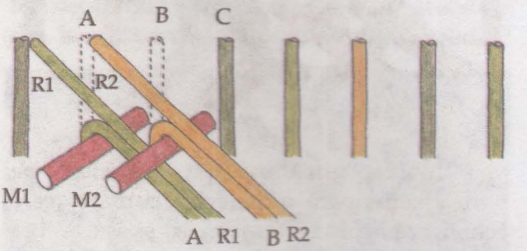

1. Plasați un marcăr (M1) la dreapta unui arac vertical (A) și îndoiți aracul peste el, la 90 de grade. Puneți capătul gros al unei nuiele suplimentare (R1) lângă el și înspre vârful marcărului. Lăsați aproximativ 10 cm să se proiecteze în interiorul coșului.

Repetați cu cel de al doilea marcăr (M2), a doua nuia suplimentară (R2) și următorul arac (B).

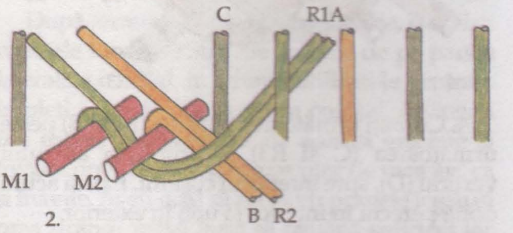

2.

2. Curbați cu grijă perechea din mâna stângă (A și R1) peste cea de a doua pereche (B și R2) și prin fața următorului arac vertical înspre interiorul coșului. Nu le trageți prea strâns.

Margine placată.

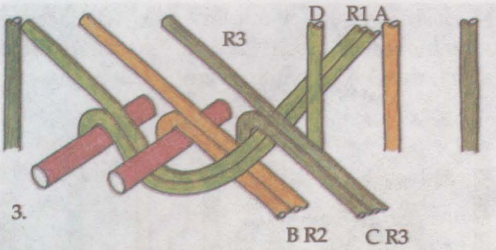

3. Coborâți următorul arac vertical (C) pe partea superioară a perechii curbate (care acționează acum ca un marcăr) și așezați cea de a treia nuia suplimentară (R3) lângă el, proiectând-o în interior ca și mai înainte. Acum aveți două perechi în afara coșului și una în interiorul coșului.

4. Curbați următoarea pereche (R2 și B) peste următoarea (C și R3) și prin fața aracului vertical (D), spre interiorul coșului. Există acum două perechi în interior și una în exterior.

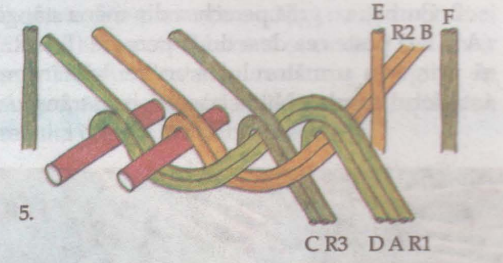

5. Acum treceți perechea stângă din interior (R1 și A) peste cealaltă pereche din interior (R2 și B), aducând aracul vertical (D) în jos, lângă ele.

După cum vedeți, a apărut primul grup din trei nuiele și nu din două ca până acum. La următorii pași, lăsați, de fiecare dată, nuiaua din dreapta (R1 de exemplu) în exterior – va fi tăiată mai târziu.

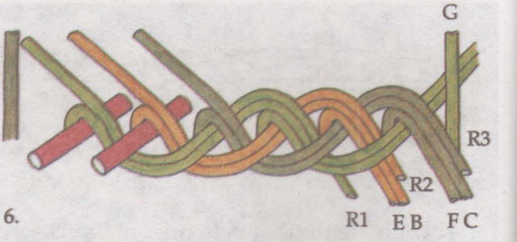

6. Continuați să lucrați în jurul coșului, trecând întotdeuna cele două nuiele din stânga peste fiecare grup de trei din stânga, până când veți ajunge înapoi la partea de unde ați început să lucrați.

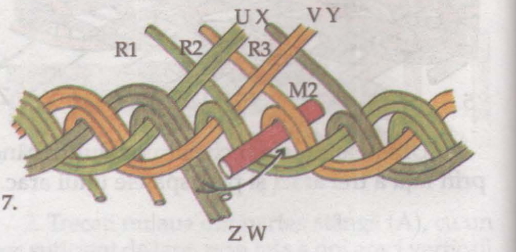

7. Marcării temporari fac finisarea mai ușoară. Îndepărtați primul marcăr și, cu ajutorul unei sule unse, treceți perechea din stânga (V și Y) spre interior, urmând calea primului marcăr (peste o pereche, sub o pereche).

A doua pereche (Z și W) este lucrată în același mod și adusă către interior, urmând calea celui de al doilea marcăr (M2).

Pe măsură ce marginea se apropie de final, toate nuielele trebuie să fie apăsate cu grijă între un deget și degetul mare pentru a preveni nodurile în locurile nepotrivite.

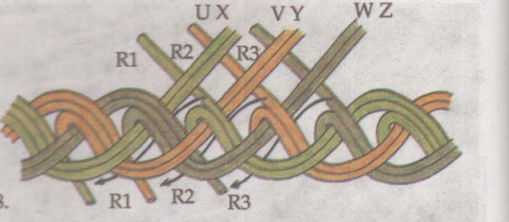

8. Acum finisați capetele groase care ies în evidență (R1, R2 și R3), pe care le-ați adăugat la început. Trageți fiecare capăt din interior spre stânga și înfigeți-l pe sub margine, spre exterior.

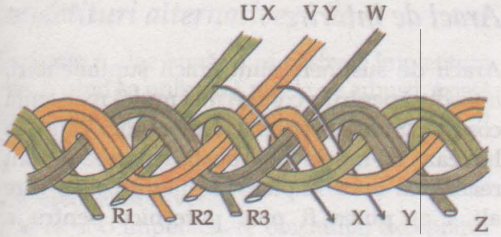

9. În final, aduceți nuiaua din dreapta a fiecăreia dintre cele trei perechi (Z, Y și X) din interiorul coșului către exterior continuând acest model. În continuare tăiați celelalte nuiele (U, V și W) în interiorul coșului, fie terminați trecându-le discret în interior.

Marginea cu dublu arac

La coș mare, puteți descoperi uneori că spațiul dintre araci, la înălțimea marginii, este prea mare. Utilizând o sulă unsă, înfigeți o nuia suplimentară lângă fiecare arac și utilizați aceste perechi ca și când ar fi una singură atunci când împletiți marginea. Aceasta va face ca marginea să devină mai consistentă la un coș mai mare.

Marginea extinsă

Aceasta reprezintă o modalitate de a face ca o margine să devină puțin mai lată și mai rezistentă. Eu folosesc această metodă destul de des, întrucât conferă coșului o bordură solidă.

Margine extinsă.

După terminarea marginii originale, nu tăiați capetele lungi, subțiri, ale aracilor de pe partea laterală a coșului. În schimb utilizați-le pentru a împleti o coadă pe marginea coșului. Adăugați trei nuiele suplimentare de aceeași grosime și folosiți două bucăți scurte pe post de marcări, ca și înainte. Aveți grijă să nu faceți primele legături prea strânse, astfel încât să rămână suficient loc pentru a lega ultimii araci în model, la încheierea procesului de confecționare a coșului.

Margine cu araci dubli.

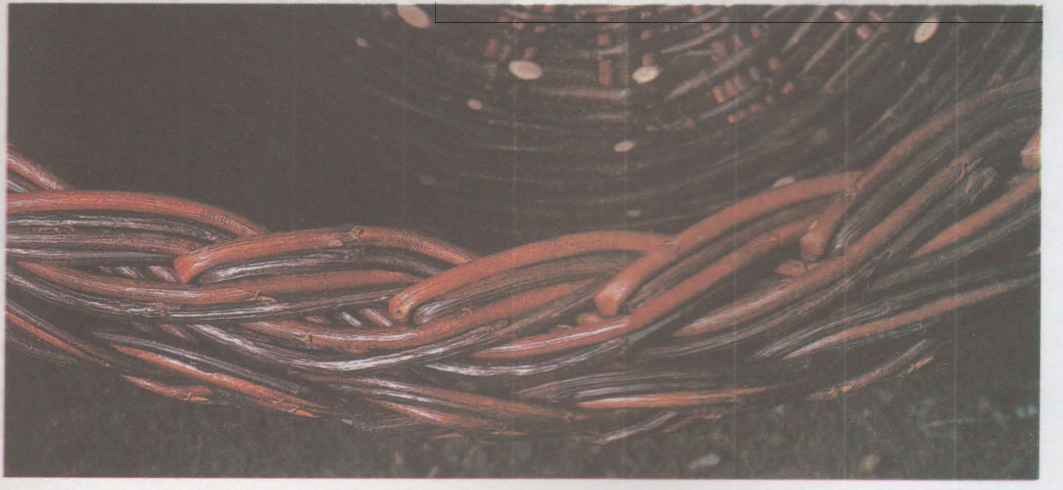

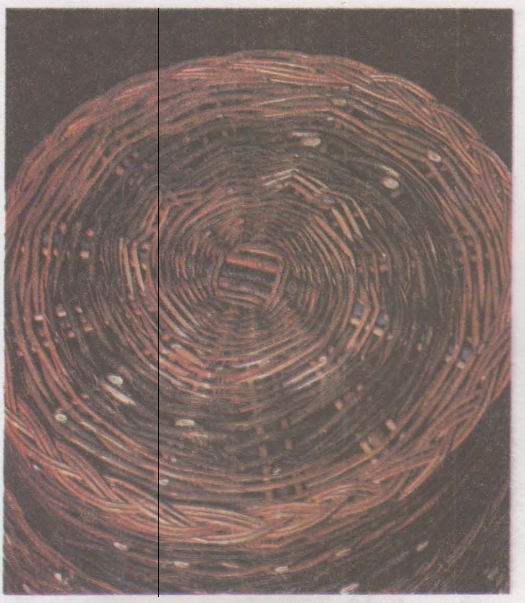

Marginea fundului de coș.

Marginea fundului de coș

Este marginea care se lucrează pentru baza (fundul) coșului. Este în special folositoare atunci când este împletită din răchită galbenă sau albă, la un coș care este de presupus că va avea o îndelungată întrebuințare (de exemplu un coș de lemne). Este de asemenea foarte decorativă când se adaugă oricărui coș și poate fi utilizată pentru a ascunde o bază cu suprafața accidentată, denivelată.

După terminarea marginii superioare, răsturnați coșul cu fundul în sus și, cu ajutorul unei sule unse, înfigeți aracii prin împletitură, lângă fiecare arac lateral.

Lucrați câteva rânduri, legați ferm, apoi împletiți o margine. Dacă există suficient spațiu între nuiele, o margine placată devine atrăgătoare, dar dacă sunt mai strânse o margine din trei sau patru nuiele este cea mai potrivită. (Fiți siguri că ați ales nuiele suficient de bune, altfel veți sfârși prin a avea un fund de coș denivelat, care se clatină în mod imprevizibil).

Araci de întărire

Aracii de susținere sunt aracii suplimentari, introduși pentru a conferi mai multă rezistență coșului. Sunt în special utili atunci când se lucrează cu nuiele de arbuști deoarece permit realizarea unor împletituri mai grosiere care altfel ar putea fi prea puternice pentru a permite introducerea.

Calculați înălțimea finală a coșului și tăiați numărul adecvat de araci de susținere, conform acestei măsurători. Tăiați capetele subțiri și, utilizând o sulă unsă, inserați câte unul în dreapta fiecărui arac lateral, imediat după ce ați terminat brâul inferior.

Dacă utilizați araci de susținere din răchită cultivată la fermă, nu este necesar să-i înmuiați în prealabil.

Chiar înainte de a începe lucrul la bordură, tăiați la același nivel vârfurile aracilor suplimentari, cu o ultimă crestătură.

Araci de întărire înfipți în dreapta aracilor inițiali.

Împletituri alternative

Deși este o idee bună să se păstreze împletitura atunci când se utilizează nuiele de arbuști, există mai multe tehnici de împletitură care pot fi încercate.

Împerecherea inversată

Este ca și o împerechere obișnuită, exceptând faptul că cele două nuiele se inserează din spate. Nuiaua din stânga trece peste cealaltă nuia prin față și iese din nou prin spate.

Când o împletitură se termină, faceți o îmbinare introducând o nouă nuia din spate, sub vechea terminație.

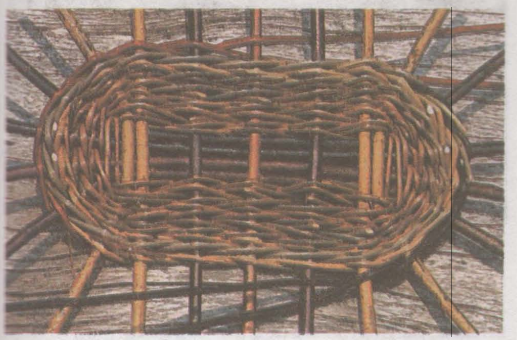

Un fund de coș oval are nevoie de două seturi de împletire pentru a forma legătura echilibrată. Dacă un set este lucrat printr-o împerechere inversă, aceasta va preveni destrămarea bazei.

Am descoperit că este util să folosesc două seturi de împletire pentru orice fund de coș din nuiele de arbuști, întrucât dau o structură foarte rezistentă.

Pentru un coș rotund, legați în formă de cruce folosind doar o singură pereche de împletituri și și continuați cu câteva împletituri obișnuite de „împerechere", terminând cu capetele subțiri.

Introduceți aici noua pereche de nuiele și continuați cu împletirea convențională de „împerechere". În același timp, începeți împerecherea inversă, cu o a doua pereche pe partea opusă, împingând-o sub împletitură, dinspre partea din spate.

Cele două grupuri se iau la întrecere, dar nu trebuie să li se permită să se depășească.

Împletitura simplă

Împletitura simplă este de bază, utilizând o singură nuia și trecând-o prin fața, prin spatele, prin fața etc. aracilor verticali. Îmbinările se fac numai când nuiaua se termină. Se folosește un număr par de araci, prin urmare unul suplimentar va trebui să fie inserat în cazul celor mai multe coșuri rotunde.

Ambele versiuni de împletitură, franceză și engleză, necesită o cantitate de nuiele de dimensiuni egale – ceea ce nu este întotdeuna o sarcină ușoară, atunci când avem de a face cu un lemn din pădure, dar relativ simplă dacă lucrăm cu răchita cultivată la fermă. Împletitura franceză reprezintă, în mod special, o alternativă utilă, mai ales dacă găsiți o cantitate de nuiele interesante dar scurte, cum ar fi de exemplu ramurile de piersic rezultate la tăiere sau ramurile de salcie.

Împletitura engleză

Sortați același număr de nuiele pentru împletit și pentru aracii laterali, preferabil suficient de lungi pentru a face înconjurul coșului.

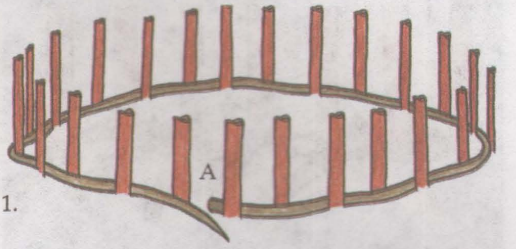

1.

1. Începeți cu capătul gros al unei nuiele pentru împletitură (A) sprijinindu-se de un arac lateral, în interiorul coșului.

Împletiți înăuntru și afară, până când ajungeți la capătul gros, precum este arătat mai jos și, dacă este necesar, ajustați vârfurile.

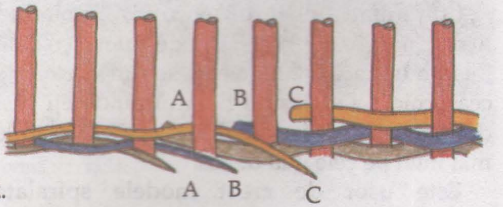

2.

2. Repetați cu un alt capăt gros (B), începând din dreptul următorului arac.

Continuați în această manieră până când sunt utilizate toate nuielele pentru împletit. Nu le lăsați să se suprapună. Înfășurați pentru a obține o împletitură strânsă.

Împletitura franceză

Selectați nuielele ca pentru împletitura engleză.

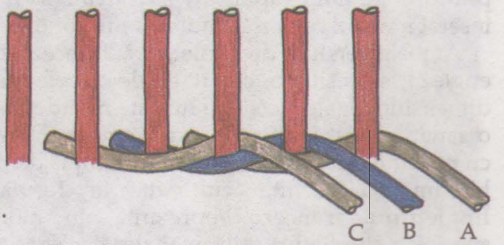

1. Inserați capătul gros (A) în spatele aracului și aduceți-l în față, în spate, și din nou în față.

Inserați un al doilea capăt gros (B) în spațiul din partea *stângă* a primei împletituri (A) și împletiți în interior și în exterior din nou.

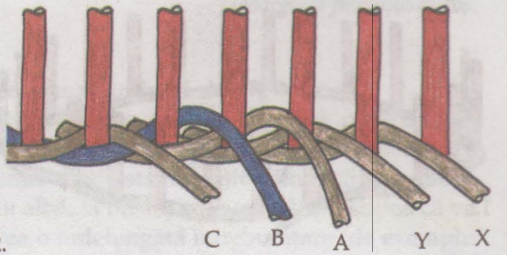

2. Continuați în acest mod în jurul coșului, până când obțineți câte o nuia care să iasă din dreptul fiecărui arac. Când inserați ultimele două nuiele (X și Y), trebuie să ridicați primele nuiele (A și B) pentru a le potrivi la locul lor.

Continuați în jurul coșului, împletind fiecare nuia în interior și în exterior încă o dată mișcându-vă întotdeuna în sensul acelor de ceasornic. La sfârșitul fiecărui rând veți găsi două nuiele care ies din două spații. Lucrați-le mai întâi pe cele mai de jos.

Este ușor de creat modele spiralate interesante, cu împletituri franceze, utilizând nuiele de diferite culori, într-o ordine regulată... de exemplu, fiecare al patrulea rând ar putea fi o răchită care ar forma fâșii grena contrastante, înconjurând coșul.

Împletitura de patru nuiele

Este o împletitură puternică și este, în special, recomandată pentru lucrul cu material de gard viu, deoarece produce o împletitură rezistentă, strânsă. Eu o folosesc la pereții coșurilor mari și când lucrez cu lemn gros care nu poate fi ușor îndoit în unghiuri strânse. De obicei aveți nevoie de rezistența suplimentară a unor araci de susținere pentru acest tip de împletitură.

Exemplu de împletitură de patru nuiele.

Lucrați cu două grupuri de patru nuiele situate pe părțile opuse ale coșului.

Inserați patru capete subțiri în locuri diferite. Fiecare nuia – începând întotdeuna cu cea din stânga – trece prin fața a doi araci, prin spatele a doi și apoi în față din nou. Cele două grupuri de nuiele sunt împletite de jur împrejurul coșului, dar nu trebuie să se încalece unul pe celălalt.

Capacele

Există numeroase modalități de a proiecta capace pentru coșuri rotunde și ovale. Ele pot (a) fi așezate deasupra, peste marginile coșului, (b) fie lăsate până la o anumită adâncime în interiorul coșului, (c) lăsate să cadă aproape etanș în interior, sau (d) pur și simplu de formă plată care pătrunde în interiorul unui coș de formă conică.

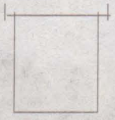

Capac peste marginea coșului

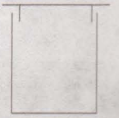

Capac interior cu reazem pe margine

Capac în interior, cu opritor

Capac plat pentru coș tronconic

Confecționați capacul ca și fundul de coș, dându-i formă de cupolă sau formă plată, după cum se potrivește coșului. Dacă este proiectat să stea deasupra, faceți-l ca pe un coș puțin adâncit. Inserați aracii laterali, împletiți primele rânduri laterale și faceți două sau trei rânduri de împletituri solide înainte de a vă apuca să lucrați marginea.

Un capac interior pentru un coș poate fi confecționat în două feluri. Un inel preformat din răchită, făcut dintr-o nuia solidă (ca marginea coșului-cadru), poate fi atașat în interiorul coșului sub margine, și fixat în poziția destinată cu o bucată lungă de mur sau akebia, sau chiar nuiele fine de răchită sau de salcie. Alternativ, o margine mai largă, pe un coș mare, poate fi făcută prin răsucirea aracilor de susținere spre centrul coșului și prin împletirea câtorva rânduri pe ei înainte de a termina cu o margine. Revenind la aracii verticali originali, lucrați câteva rânduri de împletitură strânsă și apoi încheiați cu o margine la vârf.

Un capac larg care a fost făcut cu araci de susținere poate avea o margine internă care se potrivește în interiorul coșului, în partea superioară. Marginea capacului este făcută prin crestarea aracilor laterali, înainte de a împleti întreaga suprafață a capacului și lucrând câteva rânduri de împletitură și o margine pe acești araci. Terminați împletitura restului de capac pe aracii de susținere, inserând mai multe nuiele pentru marginea externă.

Dacă coșul are un gât subțiat ca o sticlă mare, un capac plat poate fi făcut omițând primele câteva rânduri de împletitură și doar făcând o margine cu aracii laterali inserați.

Coș cu un capac în formă de cupolă. Capacul stă la locul lui deoarece cade aproape etanș în interior.

Coș cu margine răsfrântă făcut din sânger sălbatic și salcie. Capacul plat stă exact în interiorul acestui coș în formă de sticlă.

Galerie

△ *Coș înflorat de eucalipt-eucaliptul violet folosit la acest coș își păstrează culoarea foarte bine chiar după uscare.*

▷ *Coș de grădină de Penpont împletit din zadă, grozamă, castan comestibil și diferite specii de salcie.*

◁ *Coș de ilice și iederă făcut din ilice, iederă și diferite specii de salcie. Frunzele de iederă devin maro cu timpul, dar rămân surprinzător de suple pentru mulți ani dacă mai întâi conservați tulpinile într-o soluție de glicerină și apă* *(vezi pagina 17.)*

Coș înflorat de salcie daphnoides. Înafară de specia de salcie daphnoides, acest coș include frasin și zadă.

Coș galben pentru mere, împletit din zadă, hurmuz și salcie. Nu a fost necesar ss fie tăiată crenguța laterală de pe acest mâner. În schimb, capătul a fost încorporat în finisarea de tip os-de-scrumbie.

△ *Stânga: castron cu ramă verde făcut dintr-o mare varietate de materiale. Acestea includ murul, sângerul roșu și verde, fagul, caprifoiul sălbatic și salcia. Dreapta: coș raglan de mesteacăn-două varietăți de mesteacăn, sânger și salcie. Rămurelele dintr-un frumos mesteacăn plângător care atingeau pământul a trebuit să fie tăiate- dar eu am ajuns la timp ca să recuperez câteva pentru acest coș.*

▷ *Bol verde încăpător - sânger verde, rug, ilice, plop și salcie. Coșul a fost o încercare de a valorifica cele mai bune nuiele verzi pe care le-am găsit. Deși în final toate s-au estompat, ele încă au păstrat mai mult decât o nuanță a culorii lor originale.*

△ *Un coș în formă de farfurie împletit din sânger verde, lujer, grozamă, alun, zadă și plop.*

◁ *Compania bucătarului - un platou împletit din salcie, alun, akebia și dafin. Frunzele dafinului pot fi curățite și adăugate la fierturi și sosuri.*

Recipient pentru Cefn Maen de coacaz negru.. sânger roșu, tei, salcie daphnoides, stejar, zadă și grozamă. Coacăzele negre nu pot păta sângerul roșu și salcia daphnoides folosită pentru acest coș !

◁ *Coș cu rama ovală - făcut în totalitate din rugi curățiți de ghimpi, incluzând rădăcina uneia dintre bucățile mai lungi. Modelul este bazat pe cel al unui coș tradițional irlandez care era folosit la strângerea legumelor. Are mai multe denumiri, incluzând "sciathog", "cisiog" și "scagaire". Deși este distractiv și atrăgător să fie confectionat, eu consider că doar salcia și murul pot fi împletite cu success în jurul unor colțuri atât de strâmte.*

△ *Mic platou și platoul "amintirilor din grădina". Cel din urmă conține o sfoară împletită din frunze din grădină precum coprina și crocosmia.*

▽ *Platou de eucalipt, împletit din eucalipt, viță de vie și salcie. Cârceii de viță de vie sunt foarte duri și se desprind greu după ce au fost împletiți în coș.*

◁ *Castron raglan din tei - sânger roșu, tei și multe tipuri de salcie, incluzând specia daphnoides.*

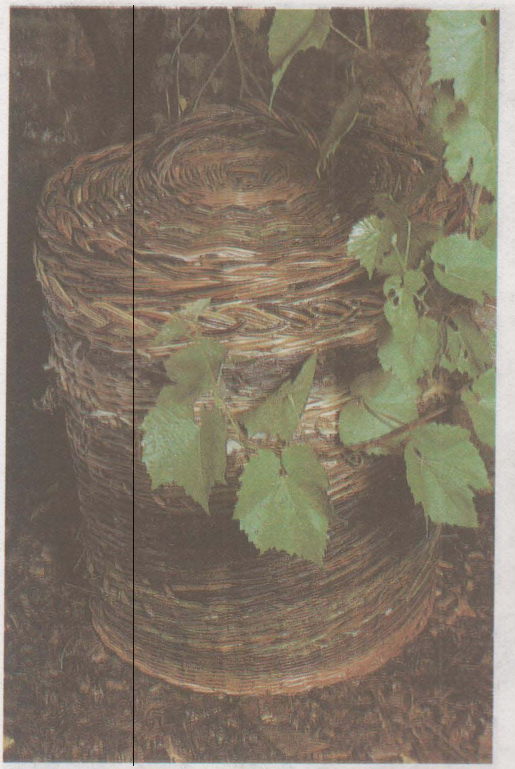

△ *Coș pentru rufe și coș pentru cârlige. Coșul pentru rufe este făcut din sânger roșu și verde, sânger sălbatic, viță de vie, ulm, o frânghie de lujeri din grădină împletiți, lână de oaie găsită pe un gard de sârmă ghimpată și câteva amintiri de la malul mării. Coșul pentru cârlige este împletit din sânger roșu, patru varietăți de salcie, grozamă, zadă și viță de vie.*

△ *Un coș pentru rufe, făcut din sânger verde, viță de vie și mai multe varietăți de salcie. Fiecare an aduce o recoltă de nuiele tinere. Aceste coarde târâtoare ale viței de vie ar fi ideale pentru un alt coș când sunt curățite, la sfârșitul sezonului de recoltare.*

▷ *Coș festiv. Acesta este făcut din mesteacăn, ulm, sânger sălbatic și de grădină, viță de vie, patru varietăți de salcie și o frânghie împletită din lujeri din grădină asortată cu pietricele și cochilii care au găuri în ele.*

△ *Un coș simplu, rotund, făcut din lemn câinesc, mur, forsythia și salcie. A fost creat deoarece eu am văzut un gard viu de lemn câinesc (mălin negru) care nu fusese curățit cu grijă la sfârșitul verii și am decis că tăierea ramurilor poate fi folositoare.*

◁ *Coș de grădina de la țară, făcut din viță de vie, grozamă, zadă și salcie. Marginea împletită a fundului de coș (vezi pag. 62) protejează baza acestui coș, care urmează să fie folosit.*

Coș pentru lemne, care include opt varietăți de salcie, viță de vie și ulm.

Scaun Montgomery: eucalipt, zadă, calistemon australian şi mai multe tipuri de salcie.

Răchităria

În țara noastră, pentru majoritatea împletiturilor, se folosesc nuiele de răchită. De cele mai multe ori acestora li se îndepărtează scoarța înainte de împletire dar sunt și multe cazuri când sunt folosite ca atare.

Mediul natural din preajma și din interiorul oricărei așezări oferă suficient material atunci când este vorba despre satisfacerea unui hobby care să ne utileze gospodăria cu câte un coș nou.

Cu totul altfel stau lucrurile atunci când este vorba despre demararea unei afaceri: nuielele trebuie să aibă dimensiuni asemănătoare pentru ca tăierea lor să poată fi făcută la rând. Pentru cantități foarte mari de nuiele nimeni nu-și poate permite să străbată km întregi de luncă în vederea găsirii sălciilor răzlețe. Apoi, chiar la alegerea nuielelor potrivite dintr-o coroană crescută natural este o activitate care cere timp. În aceste cazuri înființarea unei răchitării este lucrul cel mai indicat. Nu este greu, nu sunt necesare cheltuieli foarte mari iar terenuri necultivate, slavă domnului.

Expunem în continuare principalele date referitoare la salcie care pot fi interesante nu doar pentru amatorii de înființare a unei răchitării.

Salcia este o specie cu o creștere rapidă, longevitate redusă, foarte bună lăstărire. Butășește foarte ușor, mai ales în medii prielnice.

Salcia albă *(Salix alba)* poate atinge talii de până la 20 m înălțime. Tulpina are forme neregulate și scoarța brun-cenușie. Rădăcinile se dezvoltă la suprafață. Lăstarii sunt brun-verzui sau galbeni, flexibili, purtând frunze lungi, lanceolate, cu margini fin serate, de culoare albăstruie sau albicioasă pe fața interioară. Lăstărește abundent, rezistă la ger, la excesul de umiditate dar și la secetă. Se cunosc mai multe varietăți de salcie albă.

– *splendens* – are frunze argintii, mătăsoase pe ambele fețe;

– *tristis* – cu lăstari pendenți;

– *vitellina* – cu lăstari intens colorați în galben-viu.

Salcia plângătoare *(Salix babylonica)* este o specie exotică cu talia de până la 15 m. Are frunze înguste, lanceolate sau liniar lanceolate, verzi-cenușii pe fața inferioară. Are afinitate pentru apă și căldură. Se plantează pe malul lacurilor sau în peluze.

Salcia japoneză *(Salix matsudana)* atinge înălțimi de până la 13 m cu ramuri erecte, frunze lanceolate, albe pe fața inferioară. Formele „tortuosa" și „pendula" sunt cele mai reprezentative ca aspect.

Salcia căprească *(Salix caprea)* are talii de până la 8 m. De multe ori crește ca arbust. Tulpina este neregulată iar coroana este rară și neregulată. Nuielele au o scoarță foarte subțire. Frunzele sunt lat-eliptice de culoare verde închis pe fața superioară și cenușiu-tomentoase pe cea inferioară.

Amenții groși care apar în martie-aprilie, înaintea frunzelor, sunt elementul decorativ mai interesant.

Condiţii de mediu

Toate sălciile au cerinţe mari faţă de lumină. Necesită soluri uşoare cu umiditate bună.

S. alba şi *S. caprea* rezistă bine la ger. *S. haluglonica* şi *S. matsudana* au nevoie de o climă ceva mai caldă dar suportă şi terenuri cu umiditate mai redusă.

Înmulţirea

Înmulţirea sălciilor se face prin butaşi lemnificaţi şi, foarte rar, prin altoire. De cele mai multe ori butaşii se obţin din fragmente de ramuri anuale şi mai rar din fragmente de rădăcină.

Butaşii de ramură pot fi simpli, cu mugure, cu cârlig şi cu călcâi.

Butaşii simpli se obţin prin fragmentarea lăstarilor de un an. Lungimea butaşilor n-ar trebui să depăşească 30 cm dar este şi funcţie de adâncimea la care solul în care urmează a fi înfipţi asigură un grad convenabil de umezeală. Celelalte tipuri de butaşi nu sunt folosite în cazul salciei. Secţiunea inferioară a butaşului se execută perpendicular pe ramură imediat sub un mugure. Dacă ramura are noduri, se taie prin jumătatea nodului. Secţiunea superioară se face perpendicular sau oblic la 1-1,5 cm deasupra unui mugure.

Lungimea unui butaş va cuprinde cel puţin 2 internoduri. Mugurele din internodul inferior poate asigura înlocuirea în cazul distrugerii mugurelui superior. La confecţionarea butaşilor dintr-o ramură va fi evitat doar vârful şi părţile rănite. Recoltarea ramurilor se face toamna, înainte de primele geruri. Vor fi recoltaţi doar lăstari anuali, slab ramificaţi, de vigoare medie. Păstrarea peste iarnă se face fie prin îngroparea în şanţuri a pachetelor de nuiele, fie prin îngroparea pachetelor de butaşi deja fasonaţi.

Plantarea butaşilor în teren

În primăvară, butaşii se scot de la stratificat. În cazul pachetelor de nuiele, după scoaterea lor de la stratificat se taie butaşii conform descrierii anterioare. Plantarea butaşilor se face fie folosind plantatorul, fie în şanţ, fie prin înfigere sau în deschizătura cazmalei.

În cazul salciei poate fi folosită cu succes metoda de plantare prin înfigere dacă rigiditatea lemnului şi textura solului permit. Distanţele între butaşi pe rând vor fi de aproximativ 10 cm. Între rânduri se va lăsa o distanţă corespunzătoare pentru acces (personal, atelaje, maşini agricole).

La înfigerea în pământ, mugurele superior va rămâne obligatoriu afară. Îngrijirea butaşilor constă în afânarea solului şi menţinerea permanentă a umidităţii în sol. În anul următor, plantele înrădăcinate pot fi transplantate în locurile definitive. Nu este contraindicat ca plantarea butaşilor să se facă direct pe locurile definitive dar întreţinerea va fi mai anevoioasă din cauza răspândirii pe suprafeţe mari. Primăvara, varga de un an va fi retezată de la suprafaţa solului. Din ciot se vor dezvolta mai multe nuiele care vor fi tăiate în anul următor. Pe măsură ce ciotul se îngroaşă de la an la an, recolta de nuiele va spori anual până la atingerea maturităţii depline a plantei. După aceasta, producţia stagnează şi apoi începe să scadă, planta intrând în declin fiziologic. Este momentul defrişării plantaţiei şi înfiinţării alteia pe un alt teren, dacă se poate.

Aduceți un colț din natură în casa dumneavoastra cu un coș împletit manual. Puteți aduna toate materialele de care aveți nevoie din păduri, din gardurile vii și din propria dumneavoastră grădină – sânger, salcie, viță albă, zadă și o mulțime de alte plante și copaci. Totul făcut de mână și adesea folosind ramurile pomilor rezultate în urma tăierilor de curățare.
Această carte vă arată, pas cu pas, cum să dați viață unei game de coșuri minunate, în culorile mediului natural. Diagrame și fotografii pline de culoare vă ghidează pe drum, și galeria de coșuri ingenioase împletite manual vă va inspira să creați ceva cu adevărat original.

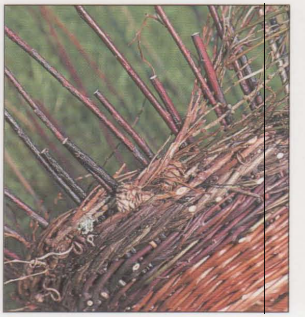

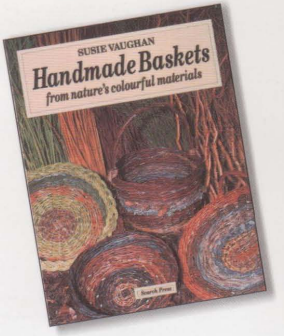

Coșuri împletite manual din materialele pline de culoare ale naturii

ISBN 978-973-8011-97-7

ISBN 978-973-8011-97-7

9 789738 011977 >